

Őri István

A Tündérkert virágai

*

Hangtalan mesék

Történetek és versek egy másik világból

Copyright © Őri István, 2004
betuvilag@gmail.com

TARTALOM

I. A TÜNDÉRKERT VIRÁGAI

Holdfény
A Tündérkert virágai
Az Éjjel Nyíló Rózsa
Amiről a Csend-sarok mesél
További virágok a Tündérkertből

II. HANGTALAN MESEK

Vivaldi: C-dur hegedűverseny, Op8 No12
Hangtalan mesék
Hivatalos telefon
Hangtalan szavak
Ő
Dosszié a szerelemről
Örök várakozás
Szeretnék a boldogságról írni
Vágyak
Néha
Rodrigo: Concerto de Aranjuez - Adagio
Acélhíd

NAPHIMNUSZOK

Itt vagy velem
Barna gyöngyszemek
Az éjszakai vándor
Boldogság
Lépések Feléd
Reggeli ajándék
Ne félj
Ott leszek veled
Szerelem-soroló
Ne írd, ha nem lehet
S ha már többé
Kérdések
Csend
Temetőben
Búcsú

KIÁLTÁS

Hegyek Lánya
Karácsony, 2003
Bolond világ!
Csend
Az elsüllyedt bárka
Félelem
Öreg katona bús dala
Duda-nóta
Valami elveszett
Sírvers
Galambposta
Karácsony, egyedül
Közös múltunk
Krisztinának
Gazdagság
A Sírt őrző katona monológja

Bíztató
Boldogságok
Ha velem az Isten
Ima
Vallomás
Téli szürkület
Isten közelében
Szomjazom, Uram!
Zsoltár

LÉPÉSEK A CSILLAGOK FELÉ

Az Égivándor dala
Csillagösvény
Csillagpár
Álomtakaró
Bársony-ének
Falat bontó szép üzenet
Túl az üveghegyeken
Mese-mese mátká
Szárnyalás
Üzenő

MÁRIA-ÉNEKEK

Duna-parti látomás
Utószó a Duna-parti látomáshoz
A porrá vált por
A porszemek útja
Kérdések Máriához
Kíváncsiság
Gyerek vagyok
Ne bújj el!
Hogy hova bújj...
Visszajött!
Rejtőzködés
Mosolyt kaptam
A fűzfalevelek éneke
Üzent egy kép

MOTTÓK

Ősi kérés
Adakozás
Madarak
Szenvedély
Születések
Amikor megláttalak
Amikor felém fordultál
A szem
Boldogság
Sár
Rabság - szabadság

MADÁRDALOK

Csillagfény
Illanó árny
Évszak-kereső
Tavaszi-ünnep
Nyárköszöntő
Nyári reggel
Reggel
Nádas éj

*Szeretlek titeket, mind, szavak
s ti, mondatok:
gondolatok szép gyermekei -
ha szomorúak vagytok is,
ha kacagók,
ha némán hallgatók,
vagy biztatást adók...
s akkor is szeretlek titeket,
ha elcsaljátok a reményt,
mert életet adtok
és költeményt...*

a szó élet

a mondat élet

*szeretlek titeket, mind, szavak,
mert általatok élek!*

I.

A TÜNDÉRKERT VIRÁGAI

Láttam egy fénylő alakot, magas hegyek alján sötétlő erdő szélén. Kezeit előre nyújtotta, mintha el akart volna érni valakit. De nem volt ott senki, csak ő. Fény-ruháját könnyű szél lengette, fény-haja hullámozott. Egyébként csend volt és minden mozdulatlanul várt valamire. Ő is.

Holdfény

Amikor a hold a legfényesebben világít és a hegyek felől tiszta szellő száll alá a völgybe, gyere el a legsűrűbb erdő szélére; ott várok rád. Pontosan érkezzél, mert időm ki van szabva. Ha elkésel, visszamegyek oda, ahonnan jöttem és csak ezer év és egy nap múlva találkozhatunk újra.

Valaha ember voltam én is, akiről álmodoztál: erővel, szerelemmel, vad akarattal, kitartással, soha fel nem adva az álmaidat. Fényes takarót szőttél rólam, illatosat, könnyűt, színeset, puhát. S az álom-takaró csak nőtt és nőtt, s egyszercsak elért engem is és beborított fényével, melegével, végtelenségével. Nem tudtam védekezni az álmaid ellen, így én is álommá lettem, s te akkor elvesztettél engem. Szemed mohón itta hullámozó fényemet, de kezéd a levegőt markolta, amikor felém nyújtottad. Akkor már messze jártam, messze a földtől, az emberektől, tőled. Álomország lett a hazám, sok más mindenkiel együtt, akiket az emberek végtelen vágyai repítettek ide. Itt béke van, állandóság, várakozás és néha visszatérés az emberek közé, röpké percekre: hátha eljön az, aki ide űzött, és visszavisz magához. Hátha ismét ember lehetek... Minden álom-lakó megpróbálja. Én is. Ezer év és egy naponta kinyílik a Kapu, s mi - huss! - szerteszállunk, dobogó szívvel, soha nem szűnő reménnyel. Én hozzád, mások: akikhez tartoztak.

Nekem könnyű a várakozás, neked lehetetlen, mert életed véges. Ezért pontos légy. Ha a fák árnyéka rám vetül, fényem kialszik s te senkit nem találsz ott.

Könnyen megismeresz, mert már ismertél korábban is. Könnyen rám találsz, mert fény vagyok, messze világítok, túl a fákon, túl a mezőn, túl a lelkeken. Ruhám is fény, vidáman lebegő, hívogató, kedves.

Pontos légy, mert várok rád. S ha eljössz, érintsd meg feléd nyújtott kezem és én újra ember leszek. Élőbb az élőnél, de nem enyészek el, forróbb a tűznél, de nem égetlek meg, puhább a bársonynál, szebb az álmaidnál.

Ha eljössz, megfogjuk egymás kezét és soha többet nem engedjük el.

Gyere...

Várlak...

Nagyon...

Egyszer azt mondtad, hogy jártál a Titkok Kertjében. Én is ráleltem a Kapura, beléptem a Kertbe és mindazt a sok szépet, amit ott találtam, Neked adom.

A Tündérkert virágai

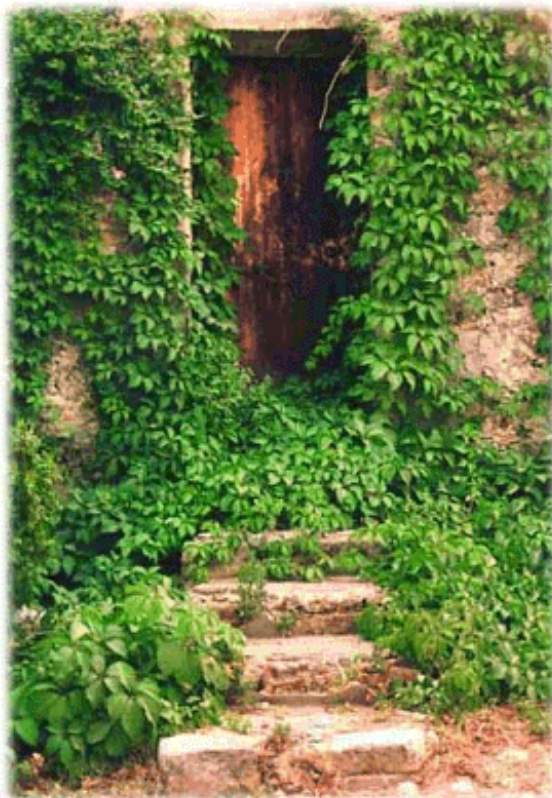
A Tündérkertbe a Tündérkapun át léphetünk be.

A Kapuhoz Tündérlépcsők vezetnek, amelyeken járva sohasem fáradunk el, s amelyek éjjel arany-fénnyel világítanak, hogy biztosan megtaláljunk a Kapuhoz.

A Tündérlépcsőket Tündérfák és Tündérbokrok szegélyezik, s bár lombjukon átsüt a nap, alatta hűs illatok szállnak. A fák alatt Tündérpadok sorakoznak, s ha leülünk rájuk, megsimogatnak, átölelnek és kedves szavakkal beszélnek hozzánk.

A Tündérfák alatt Tündérfű sarjad, mindig frissen, meleg-zölden, hívogatóan.

A Tündérkert virágai igen sokfélék és változékonyak. Hol ilyenek, hol olyanok, mindig illatoznak, ha úgy tartja kedvük, táncolnak és énekelnek, vagy átöltöznek másik szíruhába, s akkor másféle virágok lesznek. A Tündérvirágok szeretnek játszani, hogy aki megáll mellettük örömmel nézze őket és továbbmenve boldog legyen. A Kertben mindenütt nyílik valamilyen Virág. Nappal több, éjjel kevesebb, mert akkor a legtöbbjük - hasonlóan a Kert-lakó Tündérekhez - alszik. Akik virrasztanak, az éj csendjéről beszélnek, a csillagok erejéről és a Fényről, amely belőlük árad.

a Fény-virágok világítanak

a Dal-virágok énekelnek

a Fésű-virágokkal fésülködnek a Tündérlányok, de néha üvegmosónak is használják a Tündérházak konyháiban

a Mese-virágok elmondják, milyen a szerelem

a Szivárvány-virágok adják a színeket

a Bánat-virágok a szomorúságot

a Harang-virágok a kacagást

a Csillag-virágok az éj fényeit

a Fehér-virágok a lelket

a Piros- vagy Szerelmvirágok a szerelmet

a Tarka-virágok a táncot

a Nyíló-virágok a tavaszt

az Alvó-virágok pedig az őszt idézik

a Hó-virágok a kíváncsi szemeket mutatják

a Szellő-virágok a szárnyakat

az Éj-virágok szemének bársony sugarát
a Karcsú-virágok kedves kezét
a Legszebb-virágok Őt...

s az Éjjel Nyíló Rózsa mellett van a Titkok Ablaka, amelyen át másik világokba léphetünk át.

Ezeken kívül még számtalan szebbnél szebb virág pompázik a Tündéerkertben, annyi, hogy felsorolni is lehetetlen...

Az Éjjel Nyíló Rózsa

A Tündérbert szebbnél szebb virágai között van egy, amelynek erejét éjszaka láthatod meg: az Éjjel Nyíló Rózsa.

Ha odamész hozzá, megérinted a szirmait és beszél hozzá, elmondja neked az éjszaka titkait, amit csak ő lát, de amikor mesél, te is látni fogod. Elmondja, hogy az éjszaka fényesebb, mint a nappal, fényei puhábbak, kedvesebbek és illatosabbak, mint a nappal fényei. Az éjszaka fényei színesek és hangjuk is van: lágyabb, édesebb minden evilági melódiánál, mert a nyugovóra tért világ csendje szüli őket. Aki a csendet hallgatja, az éj dalait hallja. Aki a csendet hallgatja, boldog lesz, elégedett és békesség tölti el, mert a csend hangjai a lélek hangjai. Amikor hallgatod az Éjjel Nyíló Rózsát, zenét hallgatsz, a legszebbet a világon. Amikor beszél hozzád, szíved örömmel telik meg, mert ez a te igazi világod, ebben vagy otthon, ehhez simul tested-lelked. Dédelget, elringat ez a világ, szemed megnyitja a másra, mindarra, ami túl van a testen, túl az anyagon, túl a földön, túl a csillagokon. Az Éjjel Nyíló Rózsa elvezet Istenhez.

Ha odamész hozzá és megérinted a szirmait, mindez a tied lehet, mert a Rózsa azért él, hogy te is éljél, azért virágzik, hogy te is virágba borulj, azért nyújtja feléd titokzatos-szép szirmait, hogy szolgáljon, hogy elvigyen, messzire, túl mindenben.

Menj hát hozzá minden nap, amikor már csak a csillagok világítanak. Menj, mert vár rád. Amikor nappal van és erős fények törnek a lelkedre, úgy tűnik, a Rózsa álomba merült. Pedig nem így van: a nappal neki a felkészülés ideje, mint neked is lesz, ha megtapasztalod az erejét és szépségét, s azután minden éjjel elmész hozzá. Akkor a te nappalaid is a felkészülés órái lesznek, habár a világ szemében a mindennapi dolgotat végzed. De belül: felkészülés az éji Találkozásra Vele, Aki Elvisz, Vele, Aki Megszabadít. A nappal óráiban erőt gyűjtötök mindketten, s éjjel, amikor megérinted, erőtök összeadódik és legyőz minden akadályt. S minden ilyen találkozás után még erősebbek, még szebbek lesztek, még jobban várjátok a következő éjszakát. Majd lassan a nappalok álomképpé szelídülnek, könnyű lebegéssé válnak, s akik találkoznak veled, csodálkozva tapasztalják, hogy milyen szép vagy és nem értik, miért ragyog az arcod. Ha elmondod nekik, hogy azért, mert minden éjjel elmész az Éjjel Nyíló Rózsához, megérinted a szirmait, beszélgettek és elmentek a világokon túlra, udvariasan bólogatnak és elfoglaltságukra hivatkozva gyorsan továbbállnak.

De te mész tovább az utadon; napvilágnál: ahova kell, éjjel: ahova vágysz, hozzá, a teljeshez, az erőshöz, a szabadítóhoz, a kedveshez. A vágyaidhoz. S akkor már nem fogsz annyit sírni, mint régen, mert találtál valakit. Nem fog olyan gyakran fájni a szíved, mint régen, mert valaki meghallgat. Nem érzed annyira rabnak magad, mert messze szállhatsz. És nem fogsz annyira félni attól, ami az élet után jön, mert a Rózsa megmutatja azt neked. Megmutatja az igazi Életet, ahol ott lesz ő is és még sokan, akiket szerettél, akik után vágytál, akiket nem

érinthetted, akiket nem szólíhattál. Ott lesz mindenki, aki kedves neked, s ott egyek lesztek. Az Éjjel Nyíló Rózsa pedig illatával betölti a lelket és puha szirmaival örök simogatásba ringatja fáradt arcodat.

Vele minden perc álom lesz és a perceknek nem lesz vége, mert a Rózsa közelében az idő megszűnik, az anyag feloldódik az éjszaka fényeiben, s már semminek sem lesz jelentősége, csak a vele együtt létezésnek. Nem lesz kívánság, nem lesz hiány, nem lesz szükség, mert a Rózsa mindent odaad, amire szükséged van, hiszen ő minden. S ami itt kínos erőfeszítés volt, ott könnyű tánc lesz, ami rekedt sóhaj, ott tündér-ének, ami itt olthatatlan tűz volt, ott egyévtől lesz. Ott nem kell kérdezned százszor, ezerszer, végtelenszer: „Hol vagy?“, mert ott lesz, akit egy életen át hívtál, akire egy életen át vártál. Ott lesz, megfogja kezét, rád mosolyog és azt mondja: „Itt vagyok! Örökre! Menjünk a mi otthonunkba, ültessünk rózsát a kertünkbe, olyat, amelyik éjszaka virágzik. S ha szárba szökken, bimbói virággá pattannak, látogassuk meg, érintsük meg a bűvös szirmokat és beszéljünk vele, mert mi az ő gyermekei vagyunk! Menjünk, mert vár az otthon és vár a kert, ahol minden éjjel kibontja szirmait az Éjjel Nyíló Rózsa.”

Amiről a Csend-sarok mesél

Amikor a Tündéerkert lakói elfáradnak az örök táncban, az örök kacagásban és az örök boldogságban, vagy szomorúak lesznek, mert hosszabb-rövidebb időre kedvesük kimegy a világba megsimogatni azokat, akik náluk is szomorúbbak és bánatosabbak, szóval, akikkel mindezek történnek, elmennek a Tündéerkert egy távoli, rejtett zugába, ahol csend van, békesség és nyugalom. Elmennek az árnyékos fák alá, hogy megpihenjenek, hogy távollévő kedvesükkal beszélgessenek, hogy hallgassák a fák susogását, a madarak varázslaton átszűrt énekét és saját lelkük hangjait.

Akármennyien mennek is egyszerre a Csend-sarokba, ott mindig egyedül lesznek, mert a Kertnek ez a legvarázslatosabb része. Aki ide jön, csak a körülötte lévő természetet látja, mert a Kertet alapító Első Tündérek így teremtették ezt a sarkot.

Nem kell sokat menni, hogy a fáradtak és a szomorúak elérjék a nyughelyet, mert a Kertben nem lépkednek, hanem gondolat-szárnnyon szállnak a lakók, melyhez a hajtóerőt a szív dobbanásai és a világból hozott emlékek adják. Ezért szép mindig a Tündéerkert füve. Senki nem tapossa le, még akkor sem, ha estre kelve vidám énekszóval körbeülik a Tüzet és megidézik belőle a gondolataikat.

A Tűz belőlük fakad, s nemcsak tündér-fénye és bolyhos-melege van, hanem énekel és táncol is a fűszőnyeg felett. Igaziak a lángjai, mert a lelkek lángban égne: a szerelem, az akarás, a küzdelem, a sóhaj, a vágy és a múlt lángjai táplálják szüntelen a Tündérek lelkét is, hogy azok ki ne aludjanak.

A lángok tánca néha könnyed és játékos, mert boldogok a tűz körül ülők, néha hirtelen feltör, majd alig pislákol, mert van közöttük, akinek elveszett a fele lelke s most - mindig - kétségbeesetten keresi, mert nélküle nem lehet élni. Szeretne az égig törni, túllátni a Kerten, ki a világba, hátha megpillantja Őt, akivel egyszer már egyek voltak, vagy egyek szerettek volna lenni. Szeretne átnyúlni a Falon, lerombolni a Kaput, hogy jöjjön be ide az egész világ, mert azzal együtt biztosan Ő is bejön. De amikor kinéz a világba, sötét homályt lát, értelmetlen zajokat hall, durva üvöltéseket, egyetlen masszává gyúrt arctalan emberek és anyagok szürke tömegét. S hiába próbálja szétválasztani az arcokat, hogy meglelje Őt, nem képes rá. Ekkor lelkének lángja apróvá válik, majdnem kihuny.

Ezt látva, a mellette ülők gyengéden körbefogják, megérintik az arcát és csendesen énekelnek neki. Így a halni készülő lélek ismét erőre kap, mert érzi: nincs egyedül, s feltámad benne, a legeslegmélyében egy alig hallható, de szikla-erős gondolat: *Hátha...*

Ezt meghallják a többiek is, mert Tündérországbán mindenki hall mindent. Ott nincs titkolni való, mert a Kert lakói jók és szépek. S amint meghallják a remény hangját, elmosolyodnak és kórusban elismélik azt. Az ezernyi „*Hátha...*” és „*Igen!*” bűvös dallama szárnyra kel a Tűz körül, körtáncba kezd a szomorú körül.

Azután mindannyian felállnak a Tűz mellől, kézenfogják a szomorút és azt mondják neki:

- Most pedig menjünk el a Csend-sarokba és pihenjünk.

Kéz a kézben elindulnak a fák alá, a bokrok alá, a Kristálypatak partjára. Útközben virágot szednek és odaadják annak, akit kísérek, hogy amikor leül a Csend Padjára, tegye maga mellé és beszélgessen velük. Amikor az erdő sűrűsödni kezd, és már csak egy keskeny ösvényt hagy szabadon a varázslat, a többiek hátramaradnak, és akit kísértek, egyedül indul tovább.

A Csend-sarok a magányosság helye, ide a madarak is ritkán tévednek; csak néha-néha szállnak le a kis tisztás közepén az ős-tündéridőben felállított faragott kőmedence szélére, szomjukat oltani. A medence soha ki nem fogyó hús vize új erőt ad a szárnyaknak, a kedves lények tovaszállnak, s marad a csend, a tiszta szellő és a magány.

Akit kísértek, lassan odaballag a medence melletti durván faragott fapadhoz, leül, becsukja a szemét és álmodik.

Álma egészen valószerű, mert a Tündérálmokban erő van, amelyet az ősök és a Kert ereje ad nekik. Az erő segítségével az álmodó tovaszáll, ki a világba, be a szürke massa közé, olyan közel annak részeihez, hogy már kivehetők lesznek az egyes tárgyak, színek, zajok, arcok. Az erő fénybe borítja az emlékezést is, mert a keresőnek emlékezni kell arra a pillanatra, amikor lelkének másik fele elment tőle. Mindenre emlékeznie kell, hogy újra megtalálja Őt! Az erő találékonyságot ad, hogy merre induljon, s hogyan lépjen túl a nehézségeken. S az erő erőt is ad, hogy bárhol is találja lelkének felét, bármilyen körülmények között, magasan vagy mélyen, Mennyszámban vagy a pokol fenekén, ne rendüljön meg, hanem boldogság töltse el, mert megvan az, aki hiányzik! Az erő határozottságot is ad, hogy amikor rálelt, egyetlen mozdulattal kiragadja világi börtönéből, magához ölelje és azt mondja neki:

- Itt vagyok, tiéd vagyok újra, s te az enyém! Menjünk, ne nézzünk hátra, mert ami mögöttünk van, az a *volt*, ami előttünk: az a *most* és a *lesz*. A miénk - örökre.

A Tündérkert ereje szárnyakat ad, hogy szállni tudjanak, könnyedén, gyorsan, észrevétlenül, legyőzve minden akadályt, amit a világ állít eléjük a visszaúti úton, Átrepülve a legmagasabb hegyeken, a legzordabb vidékeken, nem törődve az utánuk kapó vad karmokkal, az ocsmány üvöltésekkel, az igazságokkal, a hazugságokkal, a vádakkal, az ítéletekkel. Nem törődve senkivel és semmivel, csak egymással. Mert most már csak ez számít, hiszen ez az Élet, ez a teljesség, ez a gyógyulás, mert a kettőből újra létrejött az Egy. Ami valaha szétszakadt, most összeforrt, a végtelen seb eltűnt a test hibátlan puha bársony, a lélek ujjongó fény, mert a kettőből Egy lett.

S amikor visszaérkeznek - most már Egyként - a Csend-sarokba, leülnek a padra és nézik az örök élet vizét csipegető Tündér-madarakat.

Amikor felébred álmából, akit kísértek, valakinek a kezét érzi a kezében. Ismerős, meleg kezet, amely eddig csak az emlékeiben és vágyaiban létezett. A kéz gyengéden megszorítja az övét, s ő ránéz arra, akit álmában megtalált és ide hozott.

Mosoly lát mosolyt, szemek látnak szemeket, ajkak érintenek ajkakot, kezek fonódnak össze, mert a Tündérkertben a legkisebb lakó is tudja, hogy

*öt meg öt az tíz
tíz meg tíz az húsz
húsz pedig
EGY
Mi!*

S amikor eltelik egy szakasz az időtlen időből, kéz a kézben végigmennek az erdei ösvényen ki a fényre, melegre, táncra, énekre - a soha véget nem érő boldog Életre. S most már ők is kísérőkké válnak, szolgálva a szomorúk kifogyhatatlan áradatát.

További virágok a Tündérkertből

A Szerelemvirág természetesen piros

A Fény-virágok az est lámpásai

Ez a Fésű-virág; ezzel fésülködnek a Tündérlányok, amikor a Tündér-bálba készülnek és nagyon szépek akarnak lenni. A Fésű-virágban varázserő rejlik, ettől a szépek még szebbek lesznek, a boldogok még boldogabbak, és aki szomorú, remény költözik a szívébe. Ennek ellenére a Fésű-virágot a Tündér-konyhákban néha üvegmosónak is használják.

II. HANGTALAN MESÉK

**Vivaldi: C-dur hegedűverseny,
Op8 No12 - Largo
Játékidő: 3 p. 44 mp.**

Re-Tao

Itt vagyok...
eljöttem hozzád, kedvesem
hogy ami eddig két út volt
mostantól egy legyen
ha Te is akarod
fogd meg kezem
s induljunk el
tegyünk sok-sok lépést együtt
egymásért, gyönyörűségünkre
járjunk az utcán komolyan
kergetőzzünk, mint a gyerekek
mosolyogj rám, kedvesem
amíg én dalolok
gyere ide hozzám
s fuss el, hogy újra ide jöhess
tárd ki karod
add nekem illatod...
menjünk a konyhába
tegyük a dolgunkat
és a kertben
hajladozzunk a virágokkal
s ha este lesz
fésüld meg éj-hajad
és menjünk aludni
szépeket álmodni
érintsük egymást
hogy legyen folytatás
azután tágas ruhákban járj
emeld szép fejed
büszkén mosolyogj
titkokat tudóan
boldogságba feledkezve
simogasd Őt - magad
s engem is...
s ha letelt az idő
és eljön hozzánk Ő
öleld magadhoz
ha sír, énekelj neki
ősi dalokat a holdról

és a szabadságról
hogy nevessen
hogy csendes álma legyen
és neked is...
fogd kis kezét
tápláld szent testeddel
sétálj vele, kergetőzz
mint egykor velem
mesélj neki tündérmeséket
hogy mindig nevessen
hogy csendes álma legyen
és neked is
kedvesem...
majd engedd el
mert szárnyai nőnek
s repülni szeretne
mellöttünk, mellőlünk
ki a világba
hol hite szerint
szárnyas tündérek élnek
s ha tollát szegik
és visszatér
mesélj neki szépet
tündérmeséket
hogy nevessen
hogy csendes álma legyen
és neked is
kedvesem...
s ha majd végleg elrepül
fogd meg kezem
mint régen, a kezdetekben
- lásd, a hegedűt is leteszem -
nézzünk kicsit hátra
s messze előre
s ha már hajlott is a hátunk
ha nehéz is a lépés
nem baj
csak fogd kezem
úgy minden könnyebb
az ismerős-ismeretlen is
mi előttünk, messze van...
fogd meg kezem
és menjünk
mert hívnak a többiek
túl a földi homályon
ugye, hallod a hangjukat
kedvesem?...
lassan elfogy az út
megérkezünk
látod, kéz a kézben

nem is volt ez olyan nehéz
el se fáradtunk
s még a cipőnk sem kopott el
kedvesem...
már csak egy kicsit kell mennünk
s ha valaki - ki itt marad -
nézne minket
nem látna semmi különöset
csupán két árny-alakot
kik néha szétválnak
néha egyesek lesznek
kik lassan párába vesznek
majd elnyeli őket a homály.

Hangtalan mesék

Mikor kezünk összeér
ajkunk szerelemről mesél
hangtalan szavakkal
néma imádsággal
veszett vágyakkal
selyem-suhogással
bársony takaróval
szelíd öreganyóval
bottal topogóval
bölcse mosolygóval
élettel
álommal
mesével
valóval
szívből szólóval
szívnek adóval

mikor kezünk összeér
szemed szememhez ér
hangtalan szavakkal
végtelen vágyakkal
szerelemről mesél

Hivatalos telefon

Egyik nap telefonáltam
valami hivatalos ügyben,
s te odajöttél hozzám
csak úgy - szerelemből
leültél az ölembe,
fejedet a vállamra hajtottad
éreztem a hajad illatát,
és a meleget, ami te vagy...
a telefon egyszerre lényegtelenné vált

- azért elintéztem -
s amikor letettem a kagylót,
átfogtam a derekadat,
arcomat a hajadba temettem,
és becsuktam a szemem.
Te fészkelődtél még egy kicsit.
majd ültünk csendben.
mozdulatlanul.
a világtól távol
(meddig?)
sokáig
az örökkévalóságig...

Hangtalan szavak

Csitt!

Ne szólj, kedvesem!
ujjam ajkadra teszem,
hogymondj
semmit sem,
mert elég a fény,
s a szemünk,
mi látni enged téged,
és a mozdulat,
mellyel hozzád lépek,
s amikor elérlek,
ajkad lezárom...

Csitt, kedvesem!

ajkam ajkadra teszem,
hogya hang
ne sodorjon el
tőlem - tőled.
hogya szó
ne takarjon el
előlem - előled
most a csend beszél
nekem - neked
most valami kezdődik
életem - életed...

Csitt, kedvesem!

csak még egy kicsit.
s amikor ajkunk
már elmondott mindent.
feloldom a zárat.
s feloldod te is.
mert eljött az ideje
a boldog kacagásnak.
a könnyeknek.
a nyárnak...

de addig:
Csitt, kedvesem!
beszélgessünk
szavak nélkül.
szerelmesen.

Ő

Ugye jó a csend,
ugye jó a magány,
ugye az is jó, ha néha
jön valaki,
aki már nem is olyan talány,
s akkor örül a szíved,
bár néha szenvedsz,
de mégis van valaki,
aki az Életed.

Ugye az is jó, hogy nincs mindig csend,
ugye jó a hang, a csacsogás,
ugye jó hallani a hangját,
s látni Őt...
ugye jó a Társ,
ha néha szenvedsz is,
de mégis van valaki,
aki a tiéd, aki más.

Ugye jó ránézni,
hallgatni szavát,
s látni bűvös haját,
mint lebben feléd
ugye jó érezni illatát
betelni vele nem lehet,
s Ő bárhova elmehet,
te érzed szívedben
a lehelletet,
mi drága bensejéből
jött elő,
s ennél fenségesebb,
ennél gyönyörűbb létező
nincs,
mert ez Ő!

Ugye minden Ő
más nincs a földön,
más nincs az égen,
más nincs kívül,
s belül,
a test,
a lélek,
a szív,
az ész,

az érzés,
a létezés,
a le nem írható
Ő

ki csak Istenhez
hasonlítható -
vagy nagyobb...

Isten érti ezt,
nem ítél,
hanem boldog és szeret,
mert én is boldog vagyok,
nem számít semmi,
sem föld, sem csillagok,
mert itt van Ő,
ki mindennél nagyobb
Isten érti ezt,
mert ő is szeret,
s ki szeret,
érti ezt.

Add drága kezed,
s menjünk el, messzire,
sétáljunk ki a világból
oda,
hol
nincs csend,
nincs magány,
hol,
mindenki szeret.

Dosszié a szerelemről

*Dosszié lett a szerelemből
tele papírfecnikkel, képekkel és álmokkal,
reményekkel, örömökkal, tévedésekkel...
és itt egy fax is az Ő kézírásával:
a legdrágább kincs nekem!...*

Amikor megszerettelek,
dossziét nyitottam,
mint a jó hivatalnok,
hogy később is megtaláljak mindent,
ami Rólad szólt,
hogy amikor 20 év múlva
együtt nézzük át az álmokat,
a boldog bizonyosság melege
éltesse minket,
hogy azt mondhasam mindenre,
minduntalan: „Nézd, Kedves! Emlékszel?”,
mint egy gyerek,
kinek minden új, amit meglát,

mint egy hálás gyerek,
alázattal,
szerelemmel
fogjam szent kezed,
szolgáljam életed
minden percét,
mi még hátra van...
lesni mosolyod,
érteni szavad,
s mindened,
mi ki nem mondható gondolat
együtt olvasni a szép mesét,
amit a dosszié mesél,
s nézni egy-egy képet - Téged
emlékezni a régre,
mikor úgy hittem: soha el nem érlek,
s most mégis itt vagy velem,
egyetlenem,
szerelmesem...

A fakó papírok a mi Könyvünk
Rólad szóló drága Evangélium
a sötétségről - mikor nem érhettelek
a teremtésről - mikor először fogtam szép kezed
a vándorlásról, harcokról és győzelmekről - mikor követtelek
a kétségekről és szenvedésről - mikor elvesztettelek
s a Megváltásról - mikor visszatértél, s a két út újra egybe lett.

Nézd, Kedvesem!
Életem!
Mindenem!
milyen szép voltál akkor,
s milyen szép vagy most...
kinevetjük az éveket,
mert megnyertük a csatát,
elnyertük az Életet
együtt
örökké
túl az időn...

Minden a miénk, mi létezett
s mi létezni fog,
mert Te minden vagy
a nap érted melegít
a föld érted forog
s a szív megáll,
az elme támoanyag,
mert fel nem fogható,
hogyan itt vagy velem...
s mégis igaz,
hisz érzem: fogod kezem,
Életem...

Mindenem...
Szerelmesem...

Ne tovább, szavak!
ne tovább, gondolatok!
mert Te velem,
s én Veled
egy és örök vagyok.

Örök várakozás

Várni valakire
- ki én vagyok -
keresni egy életen át
akkor is
ha a remény már elhagyott
átjárni világokon
mozgó halottként
az élők között
követni őket
- mint az árnyék -
az emberek mögött
s ha feltűnik
és úgy hiszem, megtaláltam
máris tovaszáll
mert hamisra vártam

várni valakire
egy életen át
s ha feltűnik
kezem nyújtom felé
megfogni kezét
majd elengedni
mert ő már egy másiké

várni valakire
figyelni
mint az éber állat
ki zsákmányt szimatol
s ha feltűnik
rohanni felé
rámosolyogni
hátha ő az
akit keresek
életeken át
hátha visszamosolyog
s nyugalmat lelek
hátha nem voltak hiábavalók
a leélt nyomorult életek
hátha nem is akkora a vétkem
hogyan magamat
örök magányra ítéljem

hátha kivezet engem is
ki mindenkit vezet
mert úgy gondolja: elég!
s elküldi
akire várok
és véget ér
az időtlen szenvedés

s ha feltűnik
és kezem nyújtom felé
nem lesz hamis ígélet
ostoba remény
és kézfogásunk majd
örökké tart
és a vándorút véget ér.

Szeretnék a boldogságról írni

Szeretnék a boldogságról írni
szeretnék többé sohasem sírni
szeretném a világba kiordít'ni:
*Ne csüggedj, van remény
az út vége a győzelem!
nehéz a harc, de 'mi vár:
boldogság, béke, szerelem!*

Szeretnék a szerelemről írni
szeretnék boldogságtól sírni
szeretném a világba kiordít'ni:
*Istenem! Ő itt van velem!
Látom Őt, nemcsak álmodom
a perceket már nem számolom
mert eljött, s többé nem megy el
ó, áldott élet
áldott szépség
áldott szerelem!*

Szeretnék csak mindig Róla írni
tündérmesét, igaz történetet
szeretném a világba kiordít'ni:
Szeret, szeret, szeret!
S azt is, hogy én is szeretem
jobban, mint életem
s ez a szerelem végtelen
mert kettőnké - ugye, Kedvesem?

Szeretném elmondani
hogy szeme gyönyörű
s ajka édes
minden, mit mond és tesz
szívárvánnyal ékes
s csak, hogy láthatom

a Mennyország nekem
szeretném elmondani nektek
hogy végtelen szeretem!

Szeretném, ha mindez való lenne
szeretném, ha egyszer Ő üzenne:

*Várlak, gyere, szeretlek én is!
szerettelek mindig
s szeretni foglak
a világ végezetéig!*

Vágyak

Aludni...
hosszan, csendesen
nem álmodni, nem látni
ki fontos nekem
nem örülni, nem vágyani
nem szeretni...
csak feküdni mozdulatlanul
semmit sem érezni
csak a semmit élvezni
mert most az a jó
az a békesség
az a derű
az a teljesség.

Aludni...
hosszan, ezredéven át
elbújni Előle
ki úgyis mindent lát
hátha másfele néz
vagy eltakar a sötét
a szeme elől.

Aludni...
egyedül...
csendben...
észrevétlenül...
elrejtőzni...

Aludni...

2002. december 3.

Néha

Néha hiányzol,
néha nem gondolok rád,
néha hallom hangod,
néha látom kis szobád
néha mennék,
néha aludnék,
néha mondanám,
mit mondani nem merek,
pedig nem nagy dolog,
csak annyi,
hogyan van valahol
valaki, ki nagyon szeret.

Rodrigo: Concerto de Aranjuez - Adagio játékidő: 11 p. 19 mp.

Yong

Én most elmegyek,
mert időm lejárt
ne tarts vissza,
kedvesem,
mert veled maradnom
nem lehet
mennem kell,
bármennyire fáj
utamon
vissza nem fordulhatok,
hogyan lássalak,
s te is láss megint...
nem térhetek vissza hozzád,
nem repülhetek karjaidba,
mint régen annyiszor,
s te sem szaladhatsz felém,
hogyan felkapjál,
mint a forró parti szél
a könnyű homokot,
s visszavigyél oda,
hol boldogság lakoz
nem nyújthatom kezem,
hogyan erősen fogj,
s ne adj oda senkinek...
elmegyek,
mert mennem kell
kedvesem,
ne szólj,
ne nézz,
ne mozdulj,
mert meghalok,

s velem te is...
elmegegyek,
mert időm lejárt,
s amíg a távolba lépkedek,
integess felém,
zengjél búcsú-éneket,
mert elmegegyek,
s többé vissza nem jöhetek
hozzád
ide...
nézd, már hív az út,
lidércek tánca biztatóan int,
ígérnek csalfa szépet
(téged)
csak menjek már
- ó, a hangjuk hogy éget!
védjél meg, kedvesem!
ne engedj közéjük,
szerelmesem,
mert félek
tőlük,
magamtól
félek... -
lidércek tánca
megbűvöl,
mint szerelmed egykor
s most,
de ők erősebbek
nálunk,
a világnál,
Istennél
erősebbek,
hát mennem kell,
s te nem jöhetsz velem,
kedvesem...
most - nem,
de
ha majd az árnyak elnyelnek teljesen,
s szíved már nem érez semmit sem,
ha hiába nyúlsz felém,
s már csak emlék leszek
lelked rejtekén,
ha letelt a te időd is,
kedvesem,
jer vissza ide,
hol most a búcsú helye van,
s indulj utánam,
gyorsan,
erővel,
szívvel,

szerellemmel,
mert elérsz!...
várok rád,
kedvesem,
szerelmesem,
életem

várok rád örökké,
mert ahova én megyek,
az élet ott örök,
s a szerelem is...
indulj el akkor, ne késlekedj,
lépj át az árnyakon,
repülj világokon át
selyem szárnyakon,
s meglásd,
Fényt találsz,
'hova érkezel,
s engemet,
szerelmemet,
Életet,
hol a kettő egybe lett
akkor,
örökké...

számold a perceket,
kedvesem,
számold szíved hangjait,
s ha kitelt a bűvös mennyiség,
ha azt hallod
mélyről,
messziről:
„ne tovább, itt már elég!”

akkor

lépj az útra,
kövesd lábam nyomát,
s ha őket csókkal illeted
- tudom, majd ezt teszed -
látni fogsz engem is,
és az utat,
mi hozzám elvezet
s ha lábaim nyomát
könnyeiddel töltöd meg,
abból tiszta forrás fakad,
'mi táplálni fog,
míg járod utadat
felém
nem kell erő,
nem lesz küzdelem,
nem lassít kétség, félelem,

mert fényes lesz az út,
puha,
meleg,
egyenes,
- mint én -
felém
mikor most elmegyek,
egy-egy kis Fény-magot
utamon elvetek,
mik fákká nőnek fel,
hogyan utadon ne tévedj el,
amikor elindulsz
felém
arcod ragyogni fog,
a kisarjadt gyémánt-csillagok
mesélnek neked szépeket
rólam,
s ha kérdezed őket,
mindegyik felel,
mert erre jártam
egyszer, régen
- mennem kellett,
mert elraboltak,
mint a mesékben,
ugye, emlékszel,
kedvesem? -
és táncolni is fognak
a csillagok,
és szemük boldogan ragyog
- majd meglátod, kedvesem -
mert ők már tudják,
hol vagyok,
s hamarosan te is megtudod -
ahol a Fény a legnagyobb,
ott vagyok,
és ott leszel te is hamar,
csak ne térd le az útról,
s kérdezd őket,
mindegyik boldogan felel,
s válaszuk édes lesz neked,
mert szavaik remény - felém,
és szíved könnyű dalt énekel:
„enyém... enyém...”
indulj,
kedvesem
várlak,
szerelmesem,
életem...

Acélhíd

Túl életem, túl halálom
a szerelmet megtalálom
s benne Téged, Kedves
ki most még csak álom
de való lesz egyszer
tudom, érzem, látom!
az nem lehet, hogy ne így legyen!
mert szeretlek végtelen'
jobban, mint életem
s ez végtelen isteni erő
mi győzni fog mindenem
győzni életem
s győzni vad halálom!

NAPHIMNUSZOK

Itt vagy velem

Napsugárnak

A gyertyák mind csonkig égtek,
az este éjszakába tévedt,
minden csendes,
csak bennünk vannak fények,
mert minden, mi rossz, már a múlt
itt vagy velem - élek,
fogod kezem - újra nem félek,
nem kételkedem - remélek.

Menjünk az ablakhoz,
nézzünk ki az éjbe
s lám, világosodni kezd,
mert melegbarna szemed fénye
életet ad a sötétnek,
a hidegnek,
a semminek
életet ad
nekem

itt vagy velem,
kedvesem
életem
mindenem

itt vagy velem,
s most a homály is kedves nekem,
a káosz,
a sötét,
a nemlét,
a semmi
értelmet nyer,
mert itt vagy velem,
s te vagy az értelem
nekem
a többi nem számít,
s ha számít is,
te legyőzöd,
mert a szíved végtelen,
s erőd is az
és itt vagy velem

biztonságban érzem magam
veled, kedvesem
nem félek, nem tétovázom,
csak nézlek,

s akkor tudom, mit kell tennem
érted
értem
akkor én is erős leszek,
mert itt vagy velem,
s fogod kezem...
végtelen, drága kezek
a te ujjaid
a te bőröd
a te meleged
a te bársonyod
a te mindened...
Te...
nincs több szó...
gyere, ülj mellém,
kedvesem

Barna gyöngyszemek

Napsugárnak

Szemeid barna gyöngyszemek,
'kit ki meglát, mind' megszeret
de nem jobban, mint én,
ki nem láttam soha,
csak álmodom róla
hátha lesz egy perc,
egy óra,
mikor szemünk összeér,
akkor minden végetér,
s valami új kezdődik
hétköznapiak vagy csoda,
egy perc, egy élet,
egy éjszaka...
mégsem álmodom
csak várok,
s már nem keresek,
mert valahol sírnak,
valahol nevetnek,
valahol várnak
a gyönyörű barna gyöngy-szemek

Az éjszakai vándor

Minden éjjel útra kelsz
s elmész a háza előtt
hátha egyszer kinéz
s meglátod őt.

S intesz felé
hátha visszaint
hátha szép szeme rád tekint
s akkor már nem mész tovább
mert megtaláltad őt
s szívedbe zártad mosolyát.

Boldogság

1.
Mi van a csillagokon túl
tudod-e, Kedvesem?

2.
Szeretnél elmenni oda
s elbújni szerelmesen?

3.
Csak szólj, elviszlek, 'hova akarod
mert erőm s hatalmam végtelen
hiszen itt vagy, s én boldog vagyok!

Lépések Feléd

Ha a mindenség titkait kutatod,
ha szíved kietlen tájakon bolyong,
ha erre tévedsz utadon,
állj meg egy percre,
mert e sorok közül én intek Feléd,
s kezemet nyújtom új-ölelésre
tétova lépteiddel...
add te is kezed,
ne menj tovább,
ne csukd be szép szemed,
mert a sorok közül én kiáltok Feléd,
s leborulva járulok eléd
fogadd el még egyszer
e reszkető kezet,
s engem,
ki most is,
örökké,
a síron túl is szeret.

Reggeli ajándék

Még most is látom arcod nyomát:
kedves kis gödör, puha, meleg, illatos,
s ott egy hajszál is gyöngy-hajadból,
mit az álom nekem ott hagyott.

Ne félj

Napsugárnak

Ne félj, Kedves,
mert az élet több,
mint ez a nap,
több, mint pillanat,
s ha néha komoly,
utána mindig mosoly,
mert ott vagyok Veled
s fogom szép kezed.

Ott leszek veled

Napsugárnak

Ott leszek veled
fogom a kezed
nézem a szemed
hallgatom szíved

tenger-sok örömöm
tenger-sok bánatom
neked mind átadom
teveled álmodom

mosoly az ajkadon
napfény-csók arcodon
szívárvány hajadon
mindezt, mind -
én adom

Szerelem-soroló

akácfa levélre

Szeretsz, Kedves? - Szeretlek, Kedves
Látsz engem, Kedves? - Látlak, Kedves
Értesz engem, Kedves? - Értelek, Kedves
Érzel engem, Kedves? - Egyek vagyunk, Kedves
Féltesz, Kedves? - Féltelek, Kedves
Érintesz, Kedves? - Érintelek, Kedves
Tetszem neked, Kedves? - Te vagy a legszebb, Kedves
Hiányzom Neked, Kedves? - Nélküled a világ semmi, Kedves
Elérhetlek, Kedves? - Itt vagyok, Kedves

Énekeljek Neked, Kedves? - Hallgatlak, Kedves
Táncoljak Neked, Kedves? - Együtt táncoljunk, Kedves
Foghatom a kezéd, Kedves? - A tiéd vagyok, Kedves
Nézhetem a szemed, Kedves? - Fénye a tiéd, Kedves
Szerethetlek, Kedves? - Mindörökké, Kedves
Öledbe hajthatom a fejem, Kedves? - Várlak, Kedves
Érezhetem az illatod, Kedves? - Érted vagyok, Kedves
Imádkozhatlak, Kedves? - Ember vagyok, Kedves
Követhetlek, Kedves? - Együtt megyünk, Kedves
Hol a hazád, Kedves? - Ahol te vagy, Kedves
Melyik a házád, Kedves? - Amit mi építünk, Kedves...
Mindent elmondtam, Kedves? - Még sok van vissza, Kedves
Mosolyogsz, Kedves - Boldog vagyok, Kedves

Sorolhatom őket
óraszám,
napig,
évig?

Kérdéseid oly kedvesek, Kedves
sorold hát őket
akár végtelenségig.

Ne írh, ha nem lehet

Napsugárnak

Ne írh, ha nem lehet,
csak gondolj rám,
s ez elég
- tudom, hogy megteszed -
mert a gondolat
ideér,
a gondolat
elér
nincs idő,
nincs messzeség,
csak diadal
a gondolat
megvigasztal...

Ne írh, ha nem lehet,
csak gondolj rám,
mindig
kedveset, szépeket,
sötétet, napfényt,
lépteket
feléd,
felém...
a gondolat elér...

S ha már többé

S ha már többé nem keresel,
és ha a világ betakar történéseivel,
akkor is lesz egy perc, egy pillanat,
mikor megállok és rád gondolok,
s ha nem lesz pillanat,
az se számít,
mert mindig előttem állsz
fény-ruhában, mosoly-köntösben,
s bár a világot nézem,
téged látlak
a világ zaján át te nevetsz felém
nem kell perc, nem kell semmi sem,
mert még mindig szeretlek, kedvesem...
nem kell semmi...

csak valamennyi élet,
amibe megkapaszkodhatom
valamennyi emlék,
ami csak az enyém
valamennyi Te...

egy kevés is elég,
mert végtelen vagy,
szemed az egész világ,
egy lépésed földeken visz át...
valamennyi...
elég...

Kérdések

Hol vagytok, nappalok, hol vagytok, éjszakák?
hol vagytok, álmok, hol vagytok, virágok?
hol vagyok én, hol vannak mások?
hol van a világ, hol van a kéz?
hol van szép szemed, hol van a méz?
hol vagy?... Te...

Csend

Ne kérdezz semmit,
csak ölelj
s ha én kérdezek,
ne felelj,
csak ölelj,
mert most erre van szükségünk
a hangtalan melegre,
a néma üzenetre,
hogyan legyünk szeretve

egymás által,
nagyon,
túl minden határon,
az életig,
a halálig,
a szenvedésig,
a boldogságig,
hogy elfeledjük
a jelent
hogy, kit te szeretsz,
s kit én is,
messze ment.

Életünk elhagyott,
de egymásnak megmaradtunk,
hogy feledjünk,
s szeressünk
nagyon

hát ne kérdezz semmit,
csak ölelj...

Temetőben

Láttál őszi fákat?
eső-ázott rőt leveleket?
súlyos felhő-borított' eget?
hulltak cseppek arcodra?
letörölted őket,
vagy hagytad
hogy tiéd legyenek?
mondtak valamit
ezek a cseppek?
vittek hozzád
erőt, fényt, szerelmet?
oda, ahol a madár se jár,
csak eső-ázott levelek,
semmibe néző szemek,
elmúlt életek...

Ott, ahol nincs mozdulat,
csak vergődő árnyak,
síró szél,
s vergődő gondolat:
*„Én... mikor? s ő... miért?
egy élet, egy küzdelem
csak ennyit ért?...”*

Erőtlen „Nem” válaszol,
a sáros föld lehúzó,
s az apró halmok
bízgatón intenek feléd:

*„Lásd, milyen egyszerű!
ennyi az egész
gyere, takarózz velünk,
nekünk gondtalan
az életünk,
hiszen nem is élünk,
nem szeretünk,
nem remélünk
ugye, milyen egyszerű!
gyere, takarózz velünk
alattunk
nincs szép gondolat,
sem keserű
nincsenek konfliktusok,
minden csupa derű,
mert nem is élünk
köztünk nincsenek
jók s rosszak,
buták és okosok,
csak sáros fűbe simuló
apró, holt kupacok...”*

Mikor mindenki eltávozott,
egyedül maradtál
a dombok között,
vele, ki itt maradt,
s majd eggyé lesz velük,
ki már nem mozdul innen,
mert a sár-derűs
dombok alá költözött
itt állsz vele szemben,
mégsem láthatod,
mert szemedet homály fedi
itt állsz vele szemben,
s nem hallod őt,
mert füled süket a síri kiáltásra,

s ha felé nyúlsz,
nem nyúl feléd keze,
s ha perelsz is Istennel,
nem jön vissza élete
csak a cseppek
a fekete égből,
a tompa fények
a pára ködéből
és a föld szaga,
mely szívedbe markol,
mert benne érezni véled
az ő illatát
a fekete dombok feléd intenek...

még egyszer ránézel
a legújabbra,
a legszebbre,
az ázott-virág-díszesre,
szemed keresi,
ki már csak volt,
majd tétován megfordulsz,
megfogod a kezét a múltnak,
és elindultok ki,
a kapun át,
az élők közé

s közben néha visszanézel,
hátha, mi volt, mégsem igaz,
hátha utánad jön,
kit ott hagytál a dombok alatt
s talán jön is,
de az est fénytelen fénye
betakarja az apró dombokat,
és sötét fátyolt borít
a világ szemére.

Napsugárnak
2003. nov. 29.

Búcsú

Egyszer minden véget ér,
s ha szavunk Istenhez is ér,
vissza hull hamar,
mert erőtlen a test,
a lélek hiába akar.

Egyszer véget ér a tánc,
csomagol a zenekar,
elhangzott az utolsó románc,
a záróra elérkezett,
már csak messziről integetnek
a kedves-táncos kezek,
s a szemek a jövőt fürkészik,
mert a múlt - az múlt,
s ki tudja,
holnap Te merre jársz,
s én hol leszek...
Isten Veled, hát, Kedves,
Isten veletek,
meleg-barna gyöngy-szemek.

2003. december 15.

KIÁLTÁS

Hegyek Lánya

Gyöngyvirágnak

Hegyek Lánya áll kevélyen,
nap-melegben, fagy-szeszélyben
messze néző szép szemekkel,
égő tűzű szerelemmel.

Keres, kutat, utat talál,
remény-szívvel kedvesre vár
messze néző szép szemekkel,
égő tűzű szerelemmel.

Távol erdön árnyak kelnek
álmai a szerelemnek
alak közel'g, oszlik pára
Hegyek Lánya órá várva
kezét nyújtja büszkén felé
tekintetét rá emelé...
messze néző szép szemekkel
égő tűzű szerelemmel.

Karácsony, 2003

Gyöngyvirágnak

Hó hull szemedre,
kéz talál kezédbe,
az égen csillagpor ragyog
tündér-fényein át
meghallod szavát,
csak várd erősen,
hittel, szerelemmel
a Szent Éjszakát.

S ha a fény rá vetül,
szíved örülni fog,
mert a csillogó pelyhek,
az éj,
a csend
hozzá elvezet
könnyű utakon,
puha szárnyakon,
csak nézz fel,
ha hull a hó,
ne csukd be szemed,
mert a hópehely,
mely szemedre száll,
hozzá elvezet.

Bolond világ!

Bolond világ!
Fut mindenki szerte-szét. -
Mit törődöm velük!,
Hisz foghatom kedvesem drága kis kezét!

Csend

Airamnak szeretettel

... újra elértünk egy állomást
a vad rohanás lecsendesült,
a zúgó ár tóvá szelídült
üljünk le és pihenjünk,
mert most az az idő van,
kedvesem
s aludjunk is, ha kell,
hogyha majd újra elindulunk,
legyen erőnk kergetni egymást,
futni, játékosan,
elbotlani egy fűszálban,
hogy utolérj
és felsegíts...
hogy legyen erőnk
nevetni,
sikoltani,
ölelni,
s újra megpihenni...
lebegjünk a csendben
egymás mellett,
mozdulatlanul,
vágyak nélkül,
mint két barát,
ki egymásra talált...
nincs éjszaka,
nincs sötét
látjuk egymást
foghatjuk egymás kezét,
de - most - nem úgy,
mint régen,
mert úszni kell
a fénylő térben,
hogy majd legyen erőnk
egymásra,
egymásért,
a vad rohanásokért,
hogyha majd a tó
zuhatagba torkoll
s újra elkezdődik
a szikrázó küzdelem,
ha újra tombolni fogunk

és száguldani,
kergetni vesztett álmunk
s álmodni a valót...
most pihenjünk, kedvesem
beszélgessünk mindenféléről,
mint a hajós nép,
ha végre kikötőbe ért
legyenek napjaink hétköznapiak
játsszuk azt,
hogyminden ünnep elfogyott
s újra csak soká lesz
- ugye, milyen jó
kicsit megpihenni, kedvesem! -
peregjenek a percek, órák, napok
szürkén,
közömbösen,
kedvesen
most nem történik semmi köztünk,
csak az, hogy itt vagy velem...
milyen szép minden!
milyen szép vagy - s én is!
milyen jó a nyugalom!
tudom, te is így gondolsz
s így teszed
mikor arcod felém fordítod...
sétáljunk együtt
lóbáljuk kezünket,
mint szabad emberek,
kik csak barátok,
nem szerelmesek,
vegyünk nagy levegőt
nyújtózzunk ki,
ahogy jól esik,
mert pihennünk kell...
s ha séta közben
(mégis!... igen!)
egymásra nézünk,
ha egymás felé lendül léptünk,
beléd karolok, hogy vezess,
(s közben arról álmodom, hogy szeress!)
mert így könnyebbek a léptek
mert veled mindig messzebbre érek...
jó melletted,
jó látni téged,
jó tudni, hogyha majd eljön az idő,
feléd nyújtott kezem
valóban eléred
s megfogod erősen,
hogy el ne sodródjunk
egymástól,

mint régen...
jó tudni, hogy létezel,
jó tudni mindent,
mert te nemcsak szív vagy,
hanem értelem,
a Teljesség nekem...
majd, kedvesem...
majd lesz minden,
sőt, több, 'miről álmodunk,
de ahhoz erő kell,
hogyan megtalálva utunk
rá tudjunk lépni
együtt,
egyenlő eséllyel,
szívvel,
ésszel,
szenvedéllyel...
s tudjunk is menni az úton
a meleg-bársony porban
Tündérfák között,
hegyen-völgyön,
buta göröngyön,
s ezer akadályon át
egyre szebben,
egyre erősebben,
egyre együtt,
egyre addig,
míg a Fénybe lépünk
s ott elérjük
Tündérország bűvös kapuját.

Az elsüllyedt bárka

válasz Yvanne versére

... s lent a zöld homályban
tétova halak
fűzik a porladó kötelek köré
hamis álmaikat
néha mozdul az élet
de akkor is lassan
hogyan ne zavarja a csendet
hogyan fel ne kavargatja
az örök mozdulatlanságot
mert az iszapra telepedett
idő-kéreg
megkötötte a tárgyakat
nem enged hangokat
kétséget ültet
a kecsesen táncoló vízlakók szívébe

s becsukják sok-szemüket
a békalencsék is
az öreg bárka mellett
kusza indák ölelkeznek
napfényt idézve
és múltat
nem néznek egymásra
mert nincs szemük
nem éreznek
mert nincs szívük
mégis ölelik egymást
hátha egyszer
szem támad szem helyén
szív lüktet ott, hol most sötét
s akkor beteljesedik szerelmük
és emlékezni fognak
amikor még mozgás volt
élet, hangok
deszkák súrlódtak
láncok csörögtek
vad kiáltások
s néha
a vízbe visszadobott
döglött halak úsztak el mellettük
még az is jó volt
mert meleg volt
a víz
az ölelés
az emberek...
a néma hullámozás
lelassít mindent
a mozdulatlanság
megöl mindent
az indákat
az iszapban figyelő halakat
a korhadó múltat
a fényt
a néma hullámozás
elegyengeti a felületeket
simává teszi a felszínt
és az iszapot
a néma hullámozás
magába szívja az anyagot
lenyeli
megemészti
s amikor minden
sima lesz
vár és figyel
hátha jön egy másik bárka
ami majd épp itt merül el...

Félelem

Egyszer csak elkezdett fázni a Nyár
sapkát vett gyorsan, sálát tett a nyakába
nagykabátba bújt és meleg csizmába
majd kutatva körül nézett:

„Mi történt?

ki jött, ki hozott hideget
sötét didergést, pengő jeget?”

a Nyár nem látott senkit

mégis fázott

szorosabbra húzta magán a kabátot

pedig a levegő illatos volt

virágok nyíltak mindenütt

a fák lombjain átsütött

a meleg nyári nap...

s akkor észrevette

hogy csend van körös-körül

mozdulatlanság

a szél nem énekel

a patak vize megdermedt

két csobbanás között

a tücskök és a madarak

elmentek messzire...

a Nyár kétségbeesve körülnézett

kereste a hangot

a mozgást

a dalt

az Életet

körbefutott a világban

bejárta eget s földet

mindenkit megkérdezett

akivel útközben találkozott:

„Mi történt?

Miért mozdulatlan minden?

Miért fázom?”

A kérdezettek

csak a vállukat vonogatták

s még szorosabbra húzták

magukon a bundát

mert ők is fáztak

s a Nyár csak ment

hét világon át

majd lassan elfáradt

útközben elhagyta a remény

a világ végén

egy zöldellő réten leült

beburkolta magát a kabátjába

és elaludt...

a fákról lassanként
elkezdtek hullni
az első megsárgult levelek...

Öreg katona bús dala

Szövetségesem a halál
ha lépek, mindig nyomomba jár
hol fűszálat, hol embert taposok
ki elém kerül, rajta átgázolok.

Láttam már sokmindent életemben
háltam fényes lakban, rothadó veremben
volt hitem is régen, de elhagyott
minden, mi szép, tőlem eltávozott.

Szövetségesem a halál
lassan engem is megtalál
leülök hát, s bevárom csendesen
Gyere, jó kaszás, társam, szerelmesem!

Duda-nóta

bőg a bőgő
szól a duda
sípol a síp
a furulya meg furulyázik
szegény ember esőn ázik
nyáját terel
csűrben telet
imájára Isten felel
vigasztalja, babusgatja
puha szalmán elaltatja
csend-subába betakarja
mintha volna édesanyja
messzeségben duda dudál...

a furulya furulyázik
szegény ember már nem fázik
messze jár a teste-lelke
Isten-atyja felemelte
jó országba, kegyelembe
mennyei rét zöld fűvére
simogató Úr-kezére
Isten nyáját legeltetni
megitatni, megetetni
éji szállást rendbe tenni

*messzeségben duda dudál
szegény ember, jól aludjál
csendes ágyad hótakaró
kísérjen a szép dudaszó...*

Valami elveszett

M-nek aggódó szeretettel

Ó, mennyire akartam!
hittel, erővel
végtelen szerelemmel
szembeszálltam Érte
világgal, ördöggel, Istennel
minden széppel, minden jóval
hús-szaggató kegyetlennel
s hittem, hogy győzők
biztosan!...
s most vonszolom magam
és Őt
nem lelem utam
elveszett valami...
talán túl nagy volt a harc
túl heves a lendület
a tűz valamit elégetett
ami most hiányzik
és félek kutatni
félek kimondani
hogymi az
valami elmaradt az úton
pedig úgy vigyáztam
Rá - mindenre
Mindenemre...
lehet, hogy magamra nem?
ezért vonszolom magam?
s Őt is
akit szeretek - azt hiszem...
fáradt vagyok
és fázom
pedig süt a nap
a világra is
és itt, belül is
mert győztem - azt hiszem
a meleg szél mégis bántó
a levegőben árnyak jönnek felénk
hogya földre teperjenek
hogya elvegyék a győzelmemet
és Őt...
fogom a kezét
de ez a kéz nehéz
lehúz
nincs meg a kulcs az árnyak ellen
nem találom a varázsszót
ami a semmibe löki őket
s nekem erőt ad a vonszoláshoz
esetleg felemeli Őt is

nem lelem
(szerelem?...)
a Nagy Harcban elveszett minden
pedig mögöttem
a gonoszok csontvázai hevernek
lehet, hogy közjük keveredett
valaki más is
aki jó volt
akit nem vettem észre
mert szemembe folyt
a küzdelem izzadtsága?
akit ugyanúgy levágtam
mint mindenkit, aki elém került
s aki nem szólt
mert a jók hallgatnak
csak a gonoszok ordítanak
lehet, hogy nem éreztem az illatát
mert orromat eltömte
a győzelem mámorának bűze?
akit ugyan úgy levágtam
mint mindenkit, aki elém került
s ő csak illatozott
mert a jóknak gyönyörű illatuk van
csak a gonosznak van szaga
és én
nem vettem észre a mozdulatait
mert az tánc volt
és a csatákban vágatnak
nem táncolnak
nem vettem észre a felém nyújtott kezét
mert a csatákban
minden kéz fegyvert markol
nem szeretetet...
most ott hever valahol
a mezőn a többi között
láthatatlanul
mert a jó csak tesz
és nem vár viszont
s amikor tett
tovább megy újra tenni
máshol
még többet
még szebbet
lehet, hogy elpusztítottam a Jót
kitéptem magamból
és közjük löktem?...
elmegyek és megkeresem
hátha újra megtalálom
s akkor kiengesztelem
letérdelek előtte

ráhajtom fejem
hátha feltámad
és visszaköltözik belém
elmegyek és megkeresem
ha addig élek is!
s Te is jössz velem
Kedvesem!

és ha megtaláljuk
újra kezdjük a csatát a gonoszok ellen
s ha akkor is elhagyok valamit
megint megkeressük
majd megint
míg tart életünk
és a végtelen...

Sírvers

Mert Életem el nem érhetem,
elhagyom életem
messze, túl mindenem,
hol meglelem Életem.

Galambposta

Galamb hozta, galamb vitte
mind a kettő forrón hitte
vége egyszer rabságának
fényes fénye szabadságnak
felvirradván szívről szívre -
mind a kettő hittel hitte.

Galamb hozta, galamb vitte
két szerelmes édes hite
magas torony, messze álom
hol vagy, kedves?

várom...

várom...

Karácsony, egyedül

Szív... lélek... élet...
mind üres szavak,
ha nem vagy itt, hogy mondhatnám:
„Szívem! Lelkem! Életem!
mennyre vártalak!”
s mind a semmibe hull,
ha nem vagy itt,
hogy mondd ugyan ezt nekem,
s a tarka forgatag,

a színek, a fények, a ragyogás
mind-mind tompa árny,
mert, ha nem vagy itt,
mindent megöl a magány
nélküled semmi sincs,
nélküled hamu lesz a kincs,
hiába enyém...

de a hamu gyémánttá fényesül,
ha eljössz hozzám,
s a két boldog árnyalak
a csillogó szobában leül
egymás mellé,
csendesesen,
s immár két szív dobogja
puhán, kedvesen:
„Boldog Karácsonyt, Életem!”

Közös múltunk

*mind egy sírba hullunk
ez összeköt
s örök emlékként
közös múltunk*

mi örökké csörgő lánc
mi nehéz vért
mi vállat sebző kereszt
mi szorító bilincs
mi torz púp
mi emésztő fereg
mi maró tűz
mitől meghal a lélek
s
mi ragyogó fény
mi könnyű suhanás
mi virágos mező
mi tarka csobogás
mi aranyló ív ég és föld között
mi szív, szeretet, ének
mi ima volt és boldogság
mitől kivirul a lélek
*előle hiába futunk
a síron túl is összeköt
a sír
s közös múltunk*

Krisztinának

Tudod, mi az a fészek,
Te szárnya-tépett, űzött madár?
Tudod, mi az, ha megpihenhetsz,
leülhetsz melegedni,
s nem kell menekülni már?
Tudod, mi az a csend,
mikor csak te szólsz,
s én hallgatok?
Tudod, mi az a szép,
mit neked adhatok?

Megmondom,
mert tudnod kell
és érezned, kedvesem...

A szótlán beszéd az,
mi most a tiéd
a nemlátható léptek,
mikkel indulok feléd
terhek alatt, tétován,
de szándékkal telve,
hogyan fogadj el újra
- s mint a gyerek, ki rosszat tett -
csak még egyszer
adj esélyt.

2002. október 2.

„Nincs konyhám, nincs levesem :) Most mi lesz?” - bab

Gazdagság

Babinak szeretettel

Nincsen konyhám,
nincs levesem,
csak egy szelet
szép kenyérem.

Fénybe mártom,
megpróbálom,
bűvös utat
végig járom.

S ím,
kalács lett belőle,
puha balzsam
szenvedőkre.

Kap belőle
mind', ki kéri,
boldog lészen
ha eléri.

Viszi szegény,
viszi gazdag,
deli vitéz
és roskatag.

Kedves gyermek,
ősz aggastyán
sorakoznak
egymás után.

Vágyakozás
a szemekben,
nyíló remény
kél szívekben.

Reszkető kéz,
boldog kacaj,
könnyű léptek,
vidám zsvivaj.

Osztom egyre,
meg nem állok
nem fáradok,
új'ra várok.

Olyan szép ez
mint egy álom:
osztom, osztom,
meg nem állok,
s nem fogynak el
a kalácsok!

A Sírt őrző katona monológja

„... sötét van,
és a többiek alszanak...
ki jár erre?
kinek a lépte hallatszik a sötétben?
nem látni senkit
a csend mindent beborít
s most újra...
nem is igazán lépések ezek
mintha mezítláb járna valaki...
szellemek kísértenek
vagy az istenek útja vezet erre?...
éppen most?!...
sírrablók!
marhaság!
nincs mit rabolni
akit ide temettek,
annak semmilye sincs,
legfeljebb a halotti lepel,
de az úgysem kell senkinek

azért nem kockáztatnának...
sötét van
és csend...
furcsa,
nem szabadna ekkora csendnek lenni!
sosincs ilyen csend
mindig van valamennyi fény
a legsötétebb éjszakában is...
félnem kellene...
az istenektől, mert hatalmuk van,
a szellemektől, mert gonoszok
és kiszámíthatatlanok,
az éjszakától,
a mozdulatlanságtól...
mégsem félek
(miért?)
csak felébredtem
(a csendre)
s most figyelek a hangra
(a történésre, amit nem értek)
a láb-surrogásra
nem félek
ez furcsa
a szívem sem dobog gyorsabban,
pedig nem szeretem a sötétet,
az ismeretlent,
a nem-tapasztaltat...
félnem kellene
s a kezem sem remeg,
mint már annyiszor,
amikor éjszaka volt
és fénytelen csend
veríték sem ütött ki a homlokomon,
pedig meleg az éjszaka
és meleg a helyzet - a feladat
halottat őrizünk...
mégsem félek
(milyen jó ez! milyen... nem tudom)
sőt,
valami furcsát érzek,
szokatlant, rendelleneset:
könnyűnek érzem magam
és a világot is,
hangok szólalnak meg,
miket eddig nem hallottam
(hova lett a csend?)
s képek
(léptek?)
szépek...
mi az a szép?

sosem találkoztam vele,
most mégis érzem,
meg olyanokat is,
amiket nem tudok elmondani
magamnak sem
ölelést,
simogatást,
szavakat,
suttogásokat,
örömet!...
de nem olyat,
ami a kocsmák
hátsó szobájában kapok...
az ölelésben erő van,
a simogatás bársony,
a szavak bölcsék
és az öröm átjárja mindenemet!...
félnem kellene
a nem-tapasztaltaktól,
de ezektől *nem lehet* félni!...
sötét van
a léptek távolodnak,
velük az érzések is
utána kellene menni
(a lépteknek?)
de a parancs úgy szólt:
reggelig itt maradni, s vigyázni a sírra!
marhaság!!
azok nem érezték,
amit most én!
egy sírt egyébként sem lehet ellopni!
s kinek kellene, aki benne van?!
(vajon, ott van-e még?
hát persze! - megzavart az éjszaka!)
a lépések
már egész messziről hangzanak
utána kellene menni...
(a lépkedőnek)
utána kellene menni
és megkérdezni,
hogyan hova megy
éjjel,
sötétben
megkérdezni,
hogyan mit keres erre
(kit keres a halottak között?)
és hogyan ki ő?
feltenni sok kérdést,
kivallatni,
mint az ellenség elfogott kémeit,

kikérdezni, hogy mit tud,
s ha mindent elmondott,
mehet rabszolgának -
vagy tanítónak...
ha jól felel,
talán még elő is léptetnének,
és nem kellene többet sírt őriznem
éjjel,
csendben,
léptekkel a fülemben...
léptek...
már nem hallani őket
a páncélnak újra súlya van,
vág a könnyű ing fölött
a világ bántó hangokba burkolózik
(érzések... csend... hol?... mikor?...)
gyorsan utána kellene menni,
hogy el ne tűnjön végleg
fáklyát gyújtani,
fényt,
hogy megtaláljam...
de nem!, azt mégsem lehet,
mert felébresztem a többieket,
s akkor a dicsőség
nemcsak az enyém,
meg ott a parancs is: őrizni a sírt!
Nem!!
ők nem érezték azt...
(mit?)
csak csendben...
letenni a vértet,
a kardot,
a lándzsát,
itthagyni mindent,
ami eddig rajtam volt,
mert azok csak akadályok
(az Úton, Felé)
csak csendben,
hogy el ne riasszam a lépkedőt
(lehet, hogy vár rám? miért?...)
kell a csend, az óvatosság
nem azért,
hogy a többiek fel ne ébredjenek -
most már nem!
ha megtalálom,
úgyis szólok nekik, hogy jöjjenek...
(mert lesznek újra érzések, meg minden)
milyen könnyű vagyok
páncél nélkül,
fegyver nélkül

(múlt nélkül)
milyen könnyű a lépés - tisztán
(ezek az én lépéseim?)
mi történt?!
látok!,
pedig még mindig sötét van
a hangok újra közelednek,
és az ölelés is, meg a többi jó
látok,
nem kell keresni az Utat,
pedig a csillagok is felhőbe burkolóztak
látom!
nem ment el!
itt van egész közel,
áll és vár
rám - tudom...
majd szólok nekik, ha beszéltem Vele ...”
és a Sírt Őrző katona elindult Felé...

Bíztató

A reményt feladni soha nem szabad
ha csonton már csak száraz bőr maradt,
akkor is van még valami más,
ami sokkal fontosabb: a folytatás,
hol minden remény valóra válik,
hol nem lesz fontos, mit mond a másik,
s a többi földi cél.

A reményt feladni a földön sem szabad
imádkozz, dolgozz,
s meglásd, élted mily szépen halad,
fogadd el, mit Isten ad neked,
hidd, hogy gyermeke vagy,
s Ő atyaként szeret!

Boldogságok

Boldog, ki a kísértés útján ellenáll
boldog, ki, ha tétova is, de engem megtalál
boldog, ki, ha nem lát is, hisz
boldog, ki vállán szálkás, nehéz keresztet visz.

Boldog, ki befogad másokat
boldog, ki örül, ha szenvedőt látogat
s vigaszt visz neki
lelke sűrű keservét, szeme tompa fényét
mind elveszi.

Boldog, ki bennem hisz, bennem remél
nyitott szívvel jár, lépte hozzám felér
boldog a bátor, tiszta lélek
mert én benne lakom, kezét fogom, vele élek.

Ha velem az Isten

Ha velem az Isten
szükségem nincsen
vidám a kedvem
ha velem az Isten

Ha velem az Isten
kétségem nincsen
vidám a lelkem
ha velem az Isten

Ima

Imára tedd össze két kezed
szíved, lelked nyisd meg Előtte
és leszáll hozzád Istened
s kegyelem száll rád Belőle.

Örülj, neved, sírj, panaszolj
ha kérdez, igazat válaszolj
hidd, hogy nem hagy el, mindig szeret
hidd, hogy veled van mindig Istened.

Hallgasd Őt
s ha nem hallod, könyörögj
kérj kegyelmet, erőt, világosságot
s egyszer csak hopp!
megfogja kezed, s magad mellett látod.

Azután együtt mentek tovább
megszentelve az út selymes porát
s együtt szóltok mindenkire:
„Gyertek, kövessetek
s veletek is megtörténik ez,
mit előtte csodának hittem
mesének, álomnak, lehetetlennek...
gyertek...
tegyük össze kezünket, mind
hogy egy óriás kéz legyünk
mit Te fogsz erősen, Istenünk.”

Vallomás

Villámok tüzeiben
Szivárvány-füzérben
Istenem
keresem.

Hullámok hátán
Vad szelek szárnyán
Istenem
keresem.

Fűzfa bánatában
Patak mámorában
Istenem
keresem.

Zöld bársonyában
Szemed fátyolában
Istenem
keresem.

Segítő kézben
Szeretet-mézben
Istenem
találom.

*Ha halkán hull a meleg zápor
s kinn harmat harmattal táncol
ha ágról ágra tiszta élet rebben
Te dalolsz nekem, teremő Istenem!*

Téli szürkület

Dermedt kő koppanása
elveszett idő lassú csobbanása
szürke, fehér, ezüst a lét
a fény sietve lehunyja hályogos szemét.

Tű-sugár végén ültem éppen
lábom a tétova semmi felett
apró sárgolyó tűnt elébem
mire rávillantam, ércfénye lett.

A táj ez vagy bensőm vad világa?
felhő takar mindent vagy lelkem sötét átka?
kővé lettem teljesen magam is?
vagy ha tábortűz víg lángja lobban,
nem marad belőlem semmi, csupán szennyes pára?

A felhőkön túl pedig valami más van
s az átok sem az enyém! -
térj magadhoz, rázd le nyirkos kérgedet
melletted áll, kezedet fogja a drága remény
s elvezet egy csendes, meleg házba
hol sok felolvadt csend ujjong, énekel,
egyesül boldog társas-magányba
s hol kérdésedre maga Isten az, ki megfelel.

A kövek virággá váltak most
az ablakon jégvirág örök rendje ragyogott
létem könnyedén fölém emel
érezem, hogy hívsz magadhoz, Istenem
s viszel, viszel, viszel...

Isten közelében

Túl mindenem, a végtelen peremén
Isten kisujját megfogtam én...
Szemébe néztem végre Őneki,
s nem volt sem öreg,
sem szakállas,
de egészen emberi.
Gondolat-sugár feszült közöttünk,
szikra-íve lett közös lelkünk,
anyag áramlott belém,
mint régen, az idők kezdetén,
amikor a csillagok születtek,
s galaxisokká forrt össze a fény.
Az örök világosság
egy foltja rám vetült,
szemem szemébe merült,
életem része lett szent színe látása,
kinyílt lelkem kapuja,
alkalmassá lettem,
mint egy jó adó-vevő,
szavai befogadására.

Szomjazom, Uram!

Az emberélet útjának felén
Kietlen, tikkadt sivatagba értem én
Átkozott a nap, mi ide elhozott
Átkozott a kékség,
Mit a nap gyilkos tüze rám boltozott!
Sem fűszál, sem szikkadt ág, mi betakar
Az örült szél játszik velem, rőt homokot kavar
Testem megremeg, a földre lezuhan
Néma kiáltás hagyja el ajkam: *Szomjazom, Uram!*
Féreg vagyok már, száz lábam nőtt a homokon
Azokkal csúszom vélt céloom felé
S közben ismerős korbács ütéseit érzem hátamon -
Messze, úgy látom, zöld ág virul
Ott a víz, ott az élet
S ott legel a Húsvéti Bárány is jámborul
A csalóka remény utolsó erőt ad nekem
S egyszerre itt van előttem, csak kell intenem
De a szikár homok belepi homokba vájt utam
Ha nem segítesz, meghalok, *szomjazom, Uram!*
A zöld mező emlékeimben létezett
Nem megyek tovább, testem haza érkezett
Szemem becsukom, a szél dombtetőre ül
A puffadt nap lassan nyugatnak szenderül.
Halk kopogást hallok, s lelkem máris nyitva van
A bűn kifolyik rajta, mint sűrű gennypatak
Kósza kérdést fogalmaz kiszáradt agyam:

Hogy lehet, Uram, hogy Téged elhagytalak?
Mi volt az életem? Most csak álmodom?
Miért nem éreztem eddig, hogy *szomjazom*?
A sivatagban hús forrás fakad
Érzem édes ízét, s hogy valaki megragad
Élet sarjad a homokból s élettel megtelik
A gyűlölt port fák, virágok, erdők elnyelik
S én csak iszom, iszom, abbahagyni nem tudom.
Lassan csillapul szomjam, Uram
S mert oly édes forrásod vize,
Hogy vele a mérték be soha nem telik
Csak hallgatom szavad boldogan
S minél tovább csüngök ajkadon,
Szent igédre, Uram, annál jobban szomjazom!

Zsoltár

Templomból kijövet gyakran gondolkodom:
milyen jó Hozzád menni, Istenem!
milyen kedves Téged hallanom,
szavaid értenem,
s milyen jó, ha nem is értelek,
csak hallgatom, amit mondasz
s, ha fáradt vagyok, vagy zaklatott,
Nálad megpihenhetek,
s amikor hallani vélem lépteid,
elindulok Feléd,
hogy ne kelljen annyit jönnöd felém
mert jó nekem, ha félúton találkozunk,
s az is, ha csak az út végén,
csak ott legyél...
Neked ajánlom életem,
bűneim mind Tiéd
nyomorúságom,
szenvetésem,
kételyeim,
vérem,
reményem...
tudom, elfogadod,
s hordozod könnyedén,
mert Te erős vagy
és végtelen,
mint a csillagok,
mik az idők kezdetén
születtek
Te szülted őket,
s engem is...
fogadj el,
emelj fel,
Élet

LÉPÉSEK A CSILLAGOK FELÉ

Az Égivándor dala

Ha arcodat csillagfény melegíti,
úr hidege szívedet nem dermeszti meg,
s nem fáradsz el sohasem,
mert az Út kiszabja életed
a csillagok között,
az emberek között,
a sötétben,
a Fényben,
a szívekben,
a Létben,
s az Út vezet is,
mert az lett a dolga,
mit régen kiszabtak neki:
lábad alá bársonyt tenni,
lépéseid könnyen venni,
nap-melegben árnyat lelni,
s ha eljön az est
a csillagok között,
az emberek között,
és meg akarsz pihenni,
akkor bölcsőd lesz az Út,
hol gyermekként ringva
feleled a bűt,
s bűvös álomban
homlokodra gyöngykoszorút
teszek,
gyengéden, szépen,
mint régen,
hogy bűvös álomban lásd,
kit nem láthatsz napvilágnál,
s előtte térdre omolj
és erőt kérj tőle, Életet,
hogy ha eljön a reggel,
tovább vándorolj,
mert utad szép és örök
a Tündér-fényű csillagok között.

Csillagösvény

Te gyakran jársz fönt,
az Ösvényen, a csillagok között
s ugye tudod: az űr nem sötét,
mert ha egy csillag kinyitja szemét,
s rád kacsint kedvesen,
és fényt szór szerteszét,
tündérfény vonja be az eget,
s e ragyogásban szép szemed
int a végtelennek,
a fagyos űrnek,
a félelemnek,
s a többi csillagnak,
hogyan ragyogjanak,
mert te jössz
készüljenek,
utadra fény-port hintsenek,
hogyan lépteid ragyogjanak,
s az árnyak messze fussanak
előled...
mert te jó vagy
s jók néha félnek,
néha bátrak,
néha kevélyek,
mert azt hiszik,
a világ is jó,
mint ők...
te jó vagy
és hiszel,
szeretsz,
emlékezel,
s közben mész az utadon,
a csillagok között,
mint egy álom-tündér,
ki Fénybe öltözött.

Csillagpár

szemedben csillag csillog
szememben csillag csillog
csillag csillog szememben
csillag csillog szemedben
csillagfény vagy
csillagfény vagyok
csillagfény vagyunk
a végtelenben

Álomtakaró

Álmaidból szőjj puha takarót,
s terítsd magadra,
mert kint hideg van.

Sződd nagyra,
hogym nekem is jusson belőle,
mert én is fázom.

Sződd még nagyobbra,
hogym mindenkit betakarhass vele,
mert hideg a világ és idegen.

Énekeld el az álmaidat,
és táncolj hozzá.
Dalod legyen melegem, táncod erőm.

Serény kezekkel öltsd a szálakat
készítsd el hamar, mert fázom
siess, hogym minden a helyére kerüljön,
mielőtt lemegy a fény.

Énekelj nekem,
suttogva, tündér-éneket
hogym gyönyörű álmunk legyen,
míg csendben alszunk,
s feledjük a fagy-sötét éveket.

Bársony-ének

Nincs gondolat,
nincsen szó,
csak a puha takaró

percek mennek,
napok múlnak
hegyek-völgyek
mind elhullnak
a csend marad
s a szeretet
kedves mosoly,
szép üzenet

nem kell semmi,
ó, de jó!
itt vagy velem
mindörökre
kedves-puha takaró!

Falat bontó szép üzenet

Itt vagyok, Kedves...

s igen! már látom:
a Fal mögött, a sötétben
valami apró fény pislákol
talán mécsnek lángja,
vagy az Élet lángol?...
nincs hang, csak suttogás,
nincs mozdulat,
nincs nevetés,
nincs sóhaj,
nincs kacagás,
csak csend, semmi más...
s ahogy közelgek,
a fény nem lesz nagyobb,
a Fal elnyel mindent
tán ezért van,
hogyan hangot sem hallhatok
lépek felé...

lépek Feléd...

lassan, óvatosan,
mert, bár nem látom a Falat,
érezem erejét
félelmetes,
nehéz,
lehet, hogy erőm kevés
elmenni a Falig
elmenni Hozzád...

NEM!

mert akarom!
ha kell, áttörök a Falon,
ha kell, megkerülöm,
elmegyek akár a végtelenbe,
hol kaput nyithatok,
s bemegyek rajta
Hozzád
és együtt romboljuk le a Falat
és kimegyünk a Fényre...
végre...
évezredek múltán
a várakozásnak vége...

indulok Feléd...

nincs Fal,
nincs félelem,
nincs semmi,
csak Te! - a Falon túl

s már látom,
hogy Te is látsz,
kezed felém nyúl,
mert Te is akarsz
igen!
ledöntjük a Falat,
mert van két akarat,
ami egy
és végtelen...

megyek Feléd...

hol a Fal?
hol a sötét?

rohanok Feléd...

hangok támadnak az éjből,
évigérő Fény lesz a sötétből,
a Nap kacag,
a Hold üzen nekünk,
s mi egymáshoz érünk,
hogyan kezdődjön Életünk.

Égivándornak
2004. május 20.

Túl az üveghegyeken

Menj, ha menned kell
de ne menj egyedül,
mert fölsérti lábadat a durva kő
a szél elsodor,
az eső megfagyaszt,
s erőd szárnyra kel
és elhagy,
mielőtt elérnéd a célotat.

Ne menj egyedül,
mert akkor nem véd senki,
nem mondja, hogy
„Vigyázz, kedves,
arra szúrós a fű.
Erre menjünk inkább,
a por-bársonyos úton
a fák alatt.”
s nem fogja kezed,
ha meredély mellett
vezet utad.

Ne menj egyedül,
mert, ha meg is érkezel,
ki vár ott, messze
idegen földeken?

a gyémánt csillogása,
a mesék birodalma
valósággá válik,
ha nincs ott valaki,
ki fogja kezéd
és a királyhoz elvezet
koronát kérni,
Életet kérni,
szívet kérni,
engem
kérni meg,
hogy örökké
maradjak veled.

Mese-mese mátká

Mese-mese mátká
ezüst hajú lányka
szellők szárnyán lépked
virágszirmot tépked
megszámolja mindet
szereti, mint kincset
gyöngy ajkával rá lehel
szirmok hada útra kel
száll, száll, messze száll
addig, amíg rád talál
ha megtalál, reád száll
alvó szemed betakarja
tündér-arcod elringatja
édes álmot énekel
ha kérdezed, megfelel
sétál veled mezőn, réten
gombát szedtek erdő szélén
nem hagy el ő nappal, s éjjel
versenyre kel nyárral, téllel
vigyáz reád, hűen követ
elmenőben, s haza jövet
szomorodban megvigasztal
ha már mennél, jól marasztal
én küldtem őt hozzád, Kedves
messze a világba
én szívem az, 'mit látsz:
az ezüst hajú lányka.

Szárnyalás

Repüljünk, kedvesem
menjünk fel az égig
járjuk a csillagok
szép ösvényét végig

s azon túl is,
hol kezdődik a végtelen
hol már minden szép,
kedves, szelíd
s hol megáll az értelem
mert olyat látunk,
mit sehol
s csak állunk,
szárnyunk tétován
verdes,
mint a szerelmes,
ki először fogja
kedvese kezét...
repülünk, kedvesem
gyere, ne félj
nem árthat nekünk semmi
testvérünk a napvilág
s puha fényével az éj
a szél magasra emel
s közben elringat,
szerelmes dalt énekel
neked s nekem
gyere, kedvesem, velem
fél, a csillagok közé
vegyük sorba mind
és válasszuk ki
a legfényesebbiket
hogyan világítson
a nagy kalandban:
keresni egymást - az Életet...
kétely ne tartson vissza már
lásd, előttünk a Menny,
végtelen a határ
s ez mind miénk, teljesen
lépjünk hát rá
a csillagmezőkre
együtt: veled s velem
s járjunk fényes táncot
kergetőzzünk
a gyémántfüvek között
s ha délnek évadja jön
s égi harangszó
ránk köszön,
üljünk le egymás mellé
a mesefák alá
s pihenjünk egymás
melegében,
érezzük egymás illatát
s szóljunk Istenhez,
mondjunk szép imát

hogy megtaláltuk egymást
s a csillagok honát...
ha pedig az est ránk köszön
s Hold Anyó az égre visszajön,
arcunkat fordítsuk felé,
kezünkkel intsünk mosolyt
és járuljunk elé,
hogy megáldja életünk,
s őrizzen téged és engem is,
mikor kibontjuk szárnyaink
s repülünk... repülünk...

Üzenő

Amikor a fák égig érnek,
és meséket mondanak a tündérek,
akkor gyere...
amikor a hold fényesen világít,
s a bársony-éj utolsókat ásít,
akkor gyere...
amikor a harmatcsepp énekel,
s rá messzi-szellő felel,
akkor gyere...
amikor Isten lejön közénk,
s minden, mit hozott, a miénk,
akkor gyere...
amikor győztél a sötét éveken,
s, ím, valaki Neked üzen,
akkor gyere...
várlak,
Kedvesem...

MÁRIA-ÉNEKEK

Duna-parti látomás

Máriának

Amikor egyszer régen
a Duna-parton ültél
könnyű szellő támadt a víz felől
táncra kérte a parti fűzfák karcsú ágait
és a zöld-ruhás levél-kisasszonyokat
a tánc hevében az egyik ág
szemed elé vetült
majd eltűnt és újra előkerült
kedvesen ringott a szél dallamára
s vele táncoltak a levelek is
mert boldogok voltak
hogyan veled lehettek
egy parton
egy időben
egy életben...
énekeltek is a levelek
és te meglepődve észlelted
hogyan hallod az éneküket
érted a szavukat
pedig azelőtt
csak csodáltad
a napfényben csillogó
tavasz-zöld pompájukat
csodáltad őket
hogyan milyen szépek
milyen kecsesek
becsuktad a szemed
és úgy hallgattad az éneket
amely csak neked szólt
és rólad...
a múltadról
a jövődről
a könnyű és súlyos léptekről
a duna-parti sétákról
a keresésekről és a találásokról
s arról, hogy szeretni fogsz
arcod csupa mosoly lesz egyszer
szemed túllát a jelenen
mert erő költözik bele
s lelked számtalan sorba rendezve
verssé formálódik...

a levelek éneke szólt a fájdmakról is
ami akkor a jelen volt, s néha jövő is lesz
arról, hogy szemed csillogása
a tapasztalatok szenvedésének
fényévé válik
s küzdeni fogsz
Vele
önmagaddal
a világgal
és a világon túliakkal...
úgy érzed majd, erőd elszáll
amikor testeden tüzes hullámok
száguldanak át
elpusztítva mindent
magukkal ragadva a lelkedet
elrabolva a mozdulatokat
az érintéseket
a csókot
a szerelmet
a reményt
s amikor már könnyed sem lesz
mert a tűz azt is elégette
bensődben felkiált a Főnixmadár:
„Nem addig van az!!”
s a végtelen tűz meghunyászkodik
emlékek lángjává szelidül
élő parázs lesz belőle
amely táplálni fogja életed
meleget ad, amikor fázol
reményt, amikor emlékezel...

küzdeni fogsz - sokszor, sokakkal
de a dal, amit levelek énekelnek
azt rikoltja:
„Győzni fogsz!
önmagadon és a világon is
mert erős vagy
mert jó vagy
mert ének és tánc vagy
te magad!
máris győztél...
ha nem így lenne
nem hallanád az énekünket!
érints meg minket
s érezni fogod bársonyunkat
a meleget, amit te adsz nekünk
csupán azzal, hogy itt ülsz
és beszélgetsz velünk
a késő délutáni Duna-parton
és hallgatsz minket...
fogd meg kezünket

sétáljunk egyet
végig a Nagy Folyó mentén
és mondjuk el mindenkinek
akivel találkozunk
hogy boldogok vagyunk
és leszünk...
és mosolyogjunk is
hogy higgyenek nekünk
hogy lássák az életünk
fogjuk meg egymás kezét
mi, a zöld-ruhás fűz-levelek
és te, a Nagy Folyó Lánya
s ha megfogluk
nem engedjük el többé
mert akkor mindig eljössz hozzánk
és meghallgatod az énekünket.”

A dal nem akart véget érni
s te csak ültél
az estébe forduló délutánban
az aludni készülő nap
csillogó szemekkel nézett rád
s örömében ezerszeres fényével
festette ragyogóra szép arcodat
hogy még jobban lászon
és jól megjegyezzen
minden szempillantást
minden mosolyt
minden szívdobbanást
hogy elvigyen magával
álmai birodalmába.

A nem is volt hangok
messze hajóztak
a lassú hullámok hátán
a sötét égre csillagport szórt
a Gyermek-Isten
s a hold már készülődött
hogy elfoglalja őrhelyét
a Folyó felett
amikor felálltál a part meleg fűvéről
és lassan elindultál hazafele
mert hamarosan új nap kezdődik
s készülni kell a következő látogatásra
a lusta hullámok
és az éneklő fűzfák
Szent Birodalmába.

Utószó a Duna-parti látomáshoz

Lehet, hogy így volt
lehet, hogy nem
'mi elmúlt, az történelem
s ha sorsod másképp is alakult
mi szép volt, meg nem fakult...
az évek elfutottak
az élet megy tovább
hol van a révész, a hős hajós
ki elveszett lelkem
a túlsó partról hozza át?

A porrá vált por

néha porrá hullnak a porszemek
hogy új világok szülői legyenek
új színeké
új dallamoké
új életeké
itt vagy máshol...
gazdag, fényes életeké
vagy árnyvilágoké
lehet, hogy mellettünk
lehet, hogy végtelen távol...
s ha mégsem ez lesz
a porszemek sorsa
ha semmivé oszlanak a szemek
ha láthatatlan' lebegnek szerte szét
s betöltik a végtelent
vagy a lelkedet
emlékezz rám
ami voltam
amivé lettem
mert az nem haszontalan
habár láthatatlan, mert oly kicsi
de sok van belőle
s erős
és ha egy csokor szemedre száll
a kép
mit látni fogsz
oly ismerős
mert emberből lett
ki egykor talán
melletted élhetett
vagy távol...
mindegy
de mert porból lett
s porrá vált ismét
s a por is porrá hullt szét
megfoghatatlan szép

erős
eleven
vágyakkal teli
a kép
s még mindig azt szereti
kit itt hagyott
mikor porrá vált a por
s a nap reá ragyogott.

A porszemek útja

...s ha nincs is szél,
sem szellő,
sem fuvallat,
s ha vad orkán
nem is tör száraz ágakat,
a láthatatlan kis testek
szerte szállnak,
neki a világnak,
s megtörnek mindenben,
mert parányok lettek,
s a világ végtelen
megtörnek a fényen,
az árnyon,
a homályon,
megtörnek a sziklák élein,
s félve szállnak
egyre feljebb,
pedig nem hajtja őket semmi,
csupán semmiségük ereje...
láthatatlan lapjaikat
ezüsttel vonja be a hold,
arannyal a nap,
s csillagok fészük
gyémánt-hajukat
mosolyogva, büszkén,
ezer-szép alakban látva magukat
a sötét éjben,
porrá vált porszemek
gyönyörű szemében.

Kérdések Máriához

Miért mindig a fájdalom
miért mindig a szenvedés
miért erről szól mindig az élet
mikor, mi kell, oly kevés
miért rohanunk
miért keresünk szüntelen
miért nem mondhatjuk egyszer:

Szeretlek, kedvesem!
miért nem tehetjük, ami jó
neked, nekem...
miért nem mondhatjuk egyszer:
Jer, szerelmem, fogd kezem
s menjünk
mindegy, merre
meddig és
hogyan
mert itt vagy velem s én veled,
menjünk, kedves,
erővel, hittel, boldogan!

Miért nem tánc az élet
miért nem mosoly
miért, hogy mindig csak remélünk
miért küzdünk, sóvárgunk...
miért nem élünk?

miért kell írnom ezt neked
miért gondolom, hogy hasonló életed
miért rossz minden
borús, szomorú
miért hal el a fénysugár
miért van az, hogy az ember
szüntelen csodára vár
s kiket szerettem
miért köd-alakok
mit fájó, ügyetlen kézzel markolok?

Hol van a bölcs, ki a *Miért*-ekre válaszol
gyere, várlak, szólj
s a dermedt jég szívem körül
talán egyszer eloszol.

Kíváncsiság

Mikor jön el az időd?...
miért vagy rab?
miért érzed
hogy szenvedélyed'
gúzsba kötötték?
kinek vagy rabja?
embernek, tárgynak
eszmének, hivatásnak
vagy valami másnak
'mi fogva tart erősen?

hol a szabadulás
s mi az?
mikor jön el az időd
hogy megpihenj

és üzenj:
Szabad vagyok újra!
mikor jön el az időd
hogyan repülj
s ahol kedved tartja
leszállj
és édes álomba szenderülj?
mikor?...

tudom, nem az én dolgom
csak kérdezek
s ha válasz nincs
vagy későn
akkor is megértelek

tudom, nem az én dolgom
csak kíváncsi vagyok
lesz-e majd olyan
mikor egy távoli szív
szabadon szeret?

Gyerek vagyok

A gyerek kíváncsi
- mint én -
attól lesz tudós
a sok feltett kérdés
és a megismerés
felfedi a titkokat -
az anyagét, a lélekét

engedj kérdezni
engedj játszani
a kérdésekkel
a gondolatokkal
mert akkor bátor leszek én is
és elmondom a titkaimat
hogyan Te is tudós legyél -
az anyag, a szív, a lélek tudósa
s ha már az vagy
legyél még több
mert tovább lépni sose elég

engedj játszani
mert gyerek vagyok
s minden új nekem
minden érdekel
ne legyél szigorú
mert bennem
a szeretet végtelen
s a vágy is
hogyan szeressenek

csupa kéznyújtás vagyok
csupa ölelés
akinek minden kevés
ezért kérdez
néha halkan
néha hangosan
örömmel
szívvel
félve
bánatosan
hol így, hol úgy
de nem hagyom
hogya ne szeressenek
és ők is
vissza ne kérdezzenek
nem hagyom
hogya békén hagyjanak
mert gyerek vagyok
kíváncsi
elemző
gondolkodó
érző
követelő
fejet hajtó
gyerek
engedj kérdezni
mindig
mindent
sokat
engedd megmutatni
magad - s másokat
engedj kérdezni
mert a kérdéseim
a lélekből jönnek
s a válaszok
oda vissza mennek
kedves találkára
a kérdéseimmel
s ott lent
a lélek mélyén
a Paradicsomkertben
a Kérdés és Válasz-párja
megfogják egymás kezét
elsétálnak a Titkok Forrásához
s isznak egymás tenyeréből
kéz a kézről
szív a szívből
és akkor minden az övék lesz
s ők egymásé

új kérdések születnek
új válaszok érkeznek
az idők végezetéig

Ne bújj el!

Ne bújj el!
állj a világ elé!
oszd magad ezer felé
hogymindenkinek
jusson belőled egy kis darab

Ne bújj el!
állj a világ elé!
oszd szét álmaid
hogymindenkinek
jusson belőle egy cseppnyi fény

Ne bújj el!
állj a világ elé!
nyújtsd kezéd mindenki felé
hogymforró szívedtől
melegedjenek az emberek

Hogy hova bújj...

Hogy hova bújj
megmondom szívesen
figyelj, mert vágyakról
fogsz most hallani
az enyémről
a tiédről
mindenkiéről

a szívekbe bújj
és dobogj
sose fáradj
sose fájjon önmagad
legyél az egyetlen szív
ki örök nyár
s akkor mindenki
akarni fog
de ne add magad
csak annak, ki' szíve
veled dobog
s mikor a két szív egyesül
a Nagy Mű beteljesül
visszatérünk
(most már Mi, aki Egy)
mi volt vala
tán nem is emlékszünk
nappal volt vagy éjszaka

talán nem is volt nap
nem voltak csillagok
az égen csak Isten fénye ragyogott -
és Mi

ó, áldott állapot!

bújj hát szívébe
annak, kit szeretsz
ne várj, ne késlekedj
rohanj felé
mert ez a gyönyörű száguldás
gyönyörű vágyakozás
hozzá vezet

aki végtelen szeret
azzal legyél te Egy

Visszajött!

egy szem
egy arc
egy homlok

ha előtte térdre omlok
talán elérhetem

ha azt mondom: nincs kudarc!
talán elérhetem

ha kinyújtom felé kezem
talán elérhetem

visszajött

egy szem
egy arc
egy homlok

Rejtőzködés

Rejts magad a napsugárba
és fény leszel
rejtőzz el a föld porába
és bársony leszel
bújj virág szirmába
pillangó álmába
és boldog leszel

Mosolyt kaptam

mosolyt kaptam
elszaladtam
hullámokra felnyargaltam
vizek hátán
szelek szárnyán
várakozás
csendes álmán
aggódásban
bizalomban
erő-faló
magányomban
messze nézek
senkit látok
tenger-vágyak
tenger-átok

alattam víz
felettem ég
szelíd mosoly
kedves mosoly
meleg mosoly
csendes mosoly
nekem elég

A fűzfalevelek éneke

Reggel, este könnyű harmat
zöld ruhánkon csillog a nap
gyere közénk, kedves lány
táncolj velünk, csalogány!

Nyárfa levél, fűzfa ág
táncos kedvű kis virág
gyere közénk, várunk már
könnyű röptű, szép madár!

Leveleink hajladoznak
szellők szárnyán vigadoznak
ringnak balra, ringnak jobbra
szép szemedbe kedvet hozva.

Üzent egy kép

Üzent egy kép
s én próbáltam megfejteni
szavakba önteni
de nehéz volt
mert az üzenet nagyon mélyre ment
s nagyon erős volt
szinte belém vágott

és már rohantam is
le, a feneketlen mélységekbe
ahol elhalkul a hang
elvész a kiáltás
és halovány a fény
vágattam
hogy még időben elkapjam
az üzenetedet

nem sötét kút
ahova érkeztem
hanem végtelen gyönyörű birodalom,
ahol elfér minden
ott kutatok most az üzeneted után
s próbálom szavakba önteni
nehéz...
pedig érzem az üzenetet
látom az üzenetet
hallom az üzenetet
érezem a hullámokat
amelyek körülölelnek
felemelnek
és elvisznek egy olyan világba
ahol még nem jártam

látom a színeket
szépek
változékonyak
erősek
s ahogy ide-oda
csobbannak az üzenet-hullámok
színei is mindig mások
kedvesek
érdekesek
izgalmasak
szeretném megérinteni őket
szeretném megőrizni a szememben
hogy akkor is lássalak
ha messze vagy
vagy én vagyok távol
hogy akkor is lássalak
ha elvakít a világ
ha túl sok a hamis szín
szeretném lefesteni
mert akkor téged festenélek
és megmutatnám mindenkinek
amit a kép üzent...
de a színek játékosak
ha utánuk kapok
kicsúsznak a kezeim közül
nagyot nevetnek

és könnyű tánclépésekkel
tovavillannak
hogyan adjanak a többieknek
akik ugyan úgy táncolnak
ugyan úgy énekelnek
ugyan úgy elröppennek...
színeid kavargása végtelen
gyönyörű
létük pillanatnyi
mégis örök
élet van bennük
erő, örömök
meg sok minden más
'mikbe beleszédül a fejem
de akkor is nézem
hátha felfedezem bennük
én is az életem

hallom a hangokat
betöltik a végtelent
a Mennyet és a földet
a lentet és a fentet
mesélnek
kiáltanak
elaltatnak
szívesen hallgatlak
mert titokzatos vagy
a Lét közelében jársz
s azon túl is
tudással, biztonsággal
mint akinek az az otthona
hallgatlak
figyelmesen
hátha megtudok valamit
rólad - magamról

az üzenetemben
énekel is
szeretem hallgatni
mert dalod egybecseng a színekkel
és ez jó
a dalod sokmindenről szól
és ez izgalmas
mert a dal a te dalod
s ez a dal ismerős
a mindennapokról szól
a folyópartról
az ártéri erdőkről
az iszapszagú meleg délutánokról
és a boldog elmerülésről
az őselemben

amelyből vétettünk
azért oly kedves nekünk...
a kép gyermekkacagást is üzen
puha léptekeket
tétova érintéseket
lehajtott fejet
s boldog könnyeket...
üzen a tavaszción
üzen a nyárról
üzen az esőcseppekről
mik arcodra hulltak
megüzente az éveket
mik ugyan elmúltak
de te kislány maradtál
ki kecsesen meghajol a tánc után
s örül, ha kipirult arcáról
szerető kezek lesimogatják
az izgalom gyöngyház-takaróját.

Egy kép üzent
megmutatta a végtelent
s azt mondta:
„Most már nálad lakom
van hely a te végtelenedben
s ha akarnád is
onnan el nem távozom
jó nekünk itt lenni
mert a napok múlnak
s lassan tovább kell menni
ha akarjuk, ha nem
nincs vége az útnak
hajt a szív
az ész
az értelem
előre - valamerre
határozottan - tétován
de mégis - valami született
valaki szólt egy képen át
valaki üzent
s én eltettem szívembe
minden szavát.

MOTTÓK

Ősi kérés

Lássátok őket!
Fogadjátok be őket!
Érleljétek őket!

Nagyságos Hold!
Nagyságos Csillagok!
Nagyságos Nap!

Adakozás

1.
Odaadom a kezem
add te is a tied

2.
Odaadom a szívem
add te is a tied

3.
Odaadom az életem
add te is a tied

Madarak

1.
A madár - madár
a repülő - gépmadár

2.
a madár - szeretet
a gépmadár - gyűlölet

Szenvedély

1.
Tűz-tűz, tiszta tűz
bút-bánatot mind elűz!

2.
Tüzön jártam, szikrát láttam
parázs mélyén, meleg fészkén
kedvesemet megtaláltam

3.
Tűz-tűz, tiszta tűz
bút-bánatot mind elűz!

Születések

1.

Hullámok hátán
múltamban járván
a jelent letettem
újra születtem

2.

Hullámok hátán
jelenben járván
a múltat letettem
újra születtem

3.

Hullámok hátán
tengeren járván
a habok felettem
éj-lakóvá lettem.

Amikor megláttalak

arcodra most fény vetül
a lét a létbe szenderül
csendben, fenséggel, mint a napsugár
mely sötét úrron át szívedig eltalál

Amikor felém fordultál

egy villanás volt csupán
a minap egyik délután
drága tincset kapott fel a szél
hajad tengeréből
pajkos sugár villant
a nap bársonyos egéből

A szem

1.

ismertem egy szemet
mely messzire látott
befogott múltat, jövőt
ismert s ismeretlen világot

2.

ismertem egy szemet
melynek csillogása elvarázsolt
mert más volt, mint a többi szem
mit eddig ismertem

Boldogság

1.

Mi van a csillagokon túl
tudod-e, Kedvesem?

2.

Szeretnél elmenni oda
s elbújni szerelmesen?

3.

Csak szólj, elviszlek, 'hova akarod
mert erőm s hatalmam végtelen
hiszen itt vagy, s én boldog vagyok!

Sár

1.

A sár puha
a sár ragacsos
a sár elnyel mindent

2.

Ne engedjétek
hogy sár legyek!

Rabság - szabadság

1.

Isten ketrece végtelen
ha ebben vagy rab
akkor vagy igazán szabad

2.

ha Isten rabja vagy
akkor valóban szabad vagy

3.

ha mosolyod rabja vagy
akkor igazán szabad vagy
mert lelked felszabadult
a sötét alól
s elindult mindenki felé
elénekelni a szabadság dalát

4.

ha szerelmed rabja vagy
akkor már nem vagy olyan szabad
bár hiszed: tiéd a világ
oda mész, ahova akarsz
mert nem kell sehova menni
csak Vele lenni
ha szerelmed rabja vagy
lám, mégis milyen szabad vagy
mert neked Ő a világ
bejárhatod egy perc alatt

5.

ha a bánat rabja vagy
akkor nem vagy szabad
mert Fényedet
vastag fal szívja el
s lelked akármit üzen
a világba nem jut el.

MADÁRDALOK

Csillagfény

Csillagfény, csillogó
jó utat mutató
fényeket árasztó
titkokat kutató.

Illanó árny

Illanó
villanó
csillanó
csepp

Illanó
villanó
csillanó
szárny

Illanó
villanó
csillanó
csend

Illanó
villanó
csillanó
árny

*hol vagytok
mind,
mi kedves nekem?*

Évszak-kereső

1.
szeretem az őszt
a borongós fákat

2.
szeretem a telet
a szikrázó jeget

3.
szeretem a tavaszt
a bimbózó Életet

4.
szeretem a nyarat
de nem jó - hol marad?...

Tavaszi-ünnep

kinyílt az ég
most minden kék
a mező is szép
gyönyörű kép

kismadár
ágra száll
ránevet
a napsugár

meleg szellő
táncra kelő
fényben fürdő
szép szerető

szem tükrében
tavasz-fényben
meleg-barna
csillag-éjben
élet szalad
rügy kifakad
Tavaszi Tündér
nyitja szemét
hallgatja
a tücsökzenét

Nyárköszöntő

véget ér
a csúnya tél
elszalad
a tavasz már
virágos rét
fecskénóta
itt a nyár!
itt a nyár!
végre itt vagy
végre itt vagy
arany szemű napsugár!

Nyári reggel

Csip-csip, kismadár
éledezik a határ

Csip-csip, kismadár
szemét nyitja napsugár

Csip-csip, kismadár
messze hangzó ének száll

Csip-csip, kismadár
felébredt a napsugár

Csip-csip, kismadár
erdő, mező táncot jár

Csip-csip, kismadár
mosolyog a napsugár

Reggel

álom ágon
nyár-virágon
szellő pihen
lepke szárnyon

ének csendül
lágyműr pendül
Csend-tündérke
táncra perdül

hang hallatszik
éj elalszik
világ-sereg
napra hajlik

virág nyílik
levél lebben
köszön a Fény
szeretettben

Nádas éj

zsombék mélyén béka brekeg
tó vizében holdfény remeg
Éji Tündér táncra perdül
fűzfa ággal körbe kerül
énekel a nádas, rétek
táncot járnak a lidércek
éj lakói éj világnak
felelgetnek mind egymásnak
furcsa hangok, furcsa neszek
tekergőző hínár-kezek...

gyere közénk,
jér, ne félj!
hívunk, várunk,
hozzánk térj!
táncolj velünk,
jér, ne félj!
megvédelmez
csók, szerelem,
bárony-ajkú
nádas éj

.oOo.